

ASTONĀKĀJIS

Attēls no: <http://www.valuiki.ru/speake/religija/vopr/01.html>

ievada vietā

Lai cilvēki viens otru saprastu, viņiem vispirms jāvienojas par kopējiem pasaules uzskatu standartiem. Ja pasaules uzskati būs dažādi, cilvēki nekad viens otru nesapratīs.

Elementārs jautājums, lai labāk saprastu iepriekš teikto: «Vai iespējams no sešiem sērkokļiem salikt četrus vienādmalu trīsstūrus?» Lai atbildētu uz šo jautājumu, pastāv divi viedokļi, kuri katrs par sevi būs pareizi, bet savstarpēji pretrunīgi. Vieni teiks, ka var, bet otri teiks, ka nevar. Kāpēc? Tāpēc, ka viņiem ir dažādi pasaules uzskatu standarti.

Ja jūs mēģināsit šo uzdevumu atrisināt kā, kā to darītu lielākais vairums cilvēku – noliksiet šos sešus sērkokļus uz galda un sāksiet bīdīt katru no tiem visos iespējamajos virzienos – nekas neiznāks. Tā jūs nekad neiegūsit vajadzīgos četrus vienādmalu trīsstūrus. Bet, ja jūs sapratīsiet, ka šis jautājums jārisina nevis plaknē, bet gan telpā, tad jūs trīs sērkokļus noliksiet trīsstūrī uz galda (*plaknē*), bet otru trīs – ar vienu galu pie katras uz galda esošā trīsstūra virsotnes, bet otru galus savienosiet augšpusē, izveidojot piramīdu. Trīs piramīdas sānu malas telpā un viena plaknē (*uz galda*), veidos vajadzīgos četrus vienādmalu trīsstūrus. Lūk, jums analogija, pēc kuras tieši tāpat – dažādi, var tikt apskatīta vadības koncepcija, ekonomika un socioloģija. Bet vispirms ir jāvienojas par kopēju pasaules uzskatu standartiem.

Tālākā informācija pilnībā sagraus visus stereotipus, kuri mūsu senču galvās tika „iedzīti” simtiem gadu garumā un mūsu galvās – pēdējās desmitgadēs. Stereotipu pārvarēšanas process ir ārkārtīgi sarežģīts. Piemēram, stādieties priekšā Kopernika misijai, kad viņš centās pierādīt, ka nevis Saule griežas ap Zemi, bet gan Zeme ap Sauli. Tas tikai šodien mums liekas pavisam vienkārši – toreiz tas bija pilnīgi neizprotami. Bet kļuva saprotams tikai tad, kad parādījās jaunas terminoloģijas. Jebkura jauna sapratne tajā vai citā sfērā, rodas tikai līdz ar jaunu terminu ieviešanu. Radās termins „Saules sistēma”, jo Kopernika laikos tāda nebija. Radās termins „Zemeslode”, jo uzskatīja, ka Zeme ir plakana, bet strīdējās tikai par to, vai tā balstās uz vaļiem vai ziloniem.

Tādēļ arī bija vajadzīgi šie ievadvārdi, lai labāk varētu izprast zemāk sniegto informāciju par šodienas globālās vadības principiem, raugoties no cita skatu punkta. Ja nezināsim šodienas **viršvalstu** vadības sistēmu, tad būsīm pārliecināti, ka pie mums notikusi tikai kaut kādu valsts pārvaldes kļūdu virkne (*un daudzi tieši tā arī domā*).

Šī informācija adresēta tiem, kurus neapmierina pārsteidzošais paradokss – kā vēl nesen viena no Eiropas rūpnieciski un lauksaimnieciski attīstītākajām valstīm, ar milzīgu intelektuālo potenciālu, pēc „demokrātijas” ieviešanas un 20 gadu nepārtrauktās „izaugsmes” un „attīstības”, šodien redzama padevīgi lūdzot žēlastības dāvanas, nometusies ceļos pasaules puteļainā lielceļa malā, ar ubaga tarbu un mūžam neatmaksājamu parādu nastu plecos?

Tas noticis tādēļ, ka savu globālo mērķu īstenošanai, visas pasaules valstis reāli vada vienota **konceptuālā vara** (*viršvaldību vara*), bet katras „neatkarīgās” valsts pārvaldes struktūras – likumdošanas vara, izpildvara un tiesu vara ir tikai šīs konceptuālās varas piedzīti satelītskritulīši (*marionetes*).

Saknes

Konceptuālās vadības metodoloģijas un tās algoritmu pirmsākumi meklējami senajā Ēģiptē. Šīs tehnoloģijas pēdējo trīs tūkstošu gadu laikā pierādījušas savu dzīvotspēju un praktiski nav mainījušas. Jau tālā senatnē – 1300 gadus pirms mūsu ēras, senās Ēģiptes Amona hierarhijas priesteri izstrādāja paņēmienus kā apzināti noslēpt patiesību no tautas un sagrozītā veidā pasniegt tai gan pasaules uzskatu, gan cilvēka vietu tajā un viņa misiju uz Zemes, gan to, ka visām dzīvajām būtnēm, tajā skaitā – cilvēkiem, ir kopīgs Dievs – visa Radītājs un Uzturētājs. Pēdējais faraons, kura laikā cilvēkiem vēl neslēpa patiesību par vienoto Dievu, bija Atona hierarhijas pārstāvis Amenhoteps IV (*Ehnatons 1375-1325.g.p.m.ē.*).

Vēlāk priesteru kasta, kura līdz tam bija atklāti stāvējusi augstāk un valdījusi pār faraoniem, deva priekšroku slēptākai darbībai un nogāja „pagrīdē”. Viņu pēcteči arī nākošajās paaudzēs par visu augstāk stādīja sava klana intereses un stingri ievēroja zināšanu pārmantojamības un darbības noslēpumainības likumus. Civilizācijas attīstības gaitā šīs struktūras no Ēģiptes pakāpeniski pārvietojās uz dzīvei un darbībai komfortablākiem planētas rajoniem – Krētas salu, Spāniju, Šveici. Nododot slepenās fundamentālās bezstruktūras vadības principu zināšanas no „tēva – dēlam”, antīko priesteru pēcteču klans funkcionē līdz pat šim laikam. Tie ir viņi, kuri veic reālu, atklāti neredzamu mūsdienu „faraonu” – eiro-amerikāņu konglomerātu un savai kontrolei pakļauto valstu konceptuālo vadību.

Laika gaitā mērķtieciģi tika izkropļoti priekšstati par valstu un sabiedrības sociālās vadības metodēm, noslēpjot augstāko vadības struktūru – priesteru ešelonu, Gan ideoloģija, kā priekšstats par ideāliem, gan vēsture, psiholoģija, ekonomika un citas zinātnes izgāja savu attīstību nevis kā objektīvu zināšanu sistēmas, bet gan kā cilvēku zombēšanas instrumenti, visas cilvēces pārvaldīšanai ar **bezstruktūras** metodēm. Visa mūsdienu **p-rezidentu** (*faktiski – rezidentu*) plejāde bez iebildumiem izpilda jebkuru šīs **virsvadību konceptuālās varas** struktūras slepenos rīkojumus. Pat visnejēdzīgākos, skatoties no veselā saprāta viedokļa. Marionetes, kuras neievēro šīs konceptuālās varas rīkojumu scenārijus, vai nu aiziet no politiskās skatuves, vai pat netiek pielaistas pie tās.

To cilvēku dezorientācijai, kuri apzinās šādu virsvalstu pārvaldes shēmu, priesteru pēcnācēji un slēpto zināšanu mantinieki uztur vispasaules sazvērestības, pasaules valdības, u.c. teorijas, kuras paredzētas tikai pūļa apmuļķošanai, lai maskētu savu patieso darbību un tās mērķus.

Šeit rodas jautājums: «Kādēļ kaut kādiem nezināmiem antīko priesteru pēctečiem un viņu zināšanu mantiniekiem tas viss ir vajadzīgs?» Domājamošajam cilvēkiem atbilde ir acīmredzama – jau 1996. gadā (*pēc «Reutera» aģentūras 15.06.1996. publicētajiem datiem*), 22 bijušo priesteru pēcnācējiem un viņu palīgiem (*kopumā 358 miljardieru ģimenēm*) piederēja gandrīz puse (45 %) no visas pasaules iedzīvotāju kopīgajiem ienākumiem. Otrā ienākumu puse galēji nevienmērīgi bija sadalīta starp pārējiem 6 miljardiem (*1996. gadā*) pasaules iedzīvotāju. Bet kādu visas cilvēces materiāli-finansiālo resursu daļu viņi pārvalda šodien? Neiedomājami daudz lielāku!

Lūk, tas arī bija mērķis, kuru sev uzstādīja senās Ēģiptes priesteri. Nododot sava klana idejas un slepenās zināšanas no paaudzes uz paaudzi, viņi piesavinājās no Dieva un no iepriekšējām civilizācijām saņemtās zināšanas un izmantoja tās nevis visas cilvēces vajadzībām – taisnīgai dabas resursu sadalei visas sabiedrības interesēs un cilvēcīgu sadzīves apstākļu radīšanai visiem Zemes iedzīvotājiem, bet gan savu savtīgo mērķu īstenošanai. Viņi izmanto šos dabas un finansiālos resursus cilvēku apmuļķošanai, pasaules valstu finansiāli-ekonomiskai un politiskai pakļaušanai, ar vienu vienīgu mērķi – sava klana dzimtu neprātīgo vēlmju un nepiesātināmo iegribu apmierināšanai. Ar smaidu atmetot nožēlojamas druskas no sava galda arī pakalpīgajai savu sātanisko rīkojumu izpildītājiem – „neatkarīgo” valstu „elitei” (*kamēr tās „pakalpojumi” ir vajadzīgi*).

Pūļa-elitārais sabiedrības modelis

No kā sastāv cilvēku sabiedrība? Kārlis Markss dalīja sabiedrību **šķirās** un vienas šķiras uzrīdīja citām. Nabadzīgos uzrīdīja bagātajiem, proletāriešus – buržujiem, ekspluatējamos – ekspluatatoriem. Mūsdienu sociologi mīl sabiedrību dalīt **sociālajās grupās** un arī šim sadalījumam ir noteikta jēga. Tikai kāda? Lūk, kāds jautājums. Arī sabiedrības sastāvu var apskatīt no dažādiem redzes viedokļiem, bet galvenais – dažādos tālejošos nolūkos.

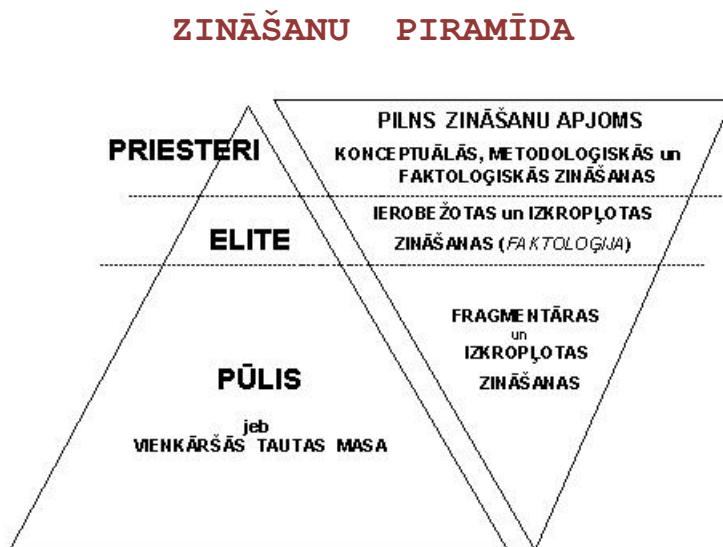
Dzīvojot padomju periodā, mēs tikām gremdēti melīgajā marksisma-komunisma informatīvā laukā. Markss apgalvoja, ka cilvēku darbs dalās garīgajā darbā un fiziskajā darbā. Tie ir meli un meli ar iepriekšēju nodomu, lai noslēptu reālo lietu būtību. Tiesām, ja ņemam tā saucamā fiziskā darba darītāju, piemēram, atslēdznieku vai virpotāju – vai tad viņš nedomā, kad dara savu darbu? Nē, domā, jo jebkurš darbs prasa domāt arī ar galvu. Nav darba, kura laikā nevajadzētu veicamā darba procedūru apdomāt. Bet tagad ņemsim kādu garīgā darba darītāju, piemēram, dizaineru, kurš izstrādā kādu jauna tērpa modeli. Vai tad viņam nav jāveic zināms fizisks darbs ar bezgala daudzajiem materiāliem un palģinstrumentiem? Ir jāveic. Jebkurā garīgā darbā ir fiziskā darba elementi un otrādi – veicot jebkuru fizisku darbu, jāstrādā arī „ar galvu”.

Patiesībā cilvēku darbs dalās vadošā darbā un izpildītāja darbā. Tas nozīmē, ka sabiedrībā ir vadītāji, kuri vada citus cilvēkus un ir izpildītāji, kuri izpilda vadītāju lēmumus.

Izrādās, ka globālā vēsturiskā procesā sabiedrības noslāņošanās notika pēc šiem diviem cilvēka darbības kritērijiem – vadības un izpildes funkcijām. Šī noslāņošanās galvenokārt notika, pēc iegūto zināšanu apjoma. Tam,

kurš pārvalda citus, ir jāzina vairāk nekā tiem. Citādi sabiedrība viņu nepieņems. Un arī no pārvaldīšanas nekas prātīgs nesanāks. Ņemiet jebkuru premjerministru un nosūtiet viņu meža darbos – zāgēt kokus. Viņš ar šo darbu tiks galā. No sākuma gan iedzīvosies tulznās, bet tiks galā. Bet ņemiet pašu gudrāko meža cirtēju un iesēdiniet viņu premjerministra krēslā. Diemžēl viņš strādāt nevarēs. Kāpēc? Viņam nepietiks zināšanu.

Visas cilvēku sabiedrības, no vissenāko laiku līdz pat šodienas „modernajai”, var iedomāties hierarhiskās zināšanu piramīdas vai **pūļa-elitāra modeļa veidā**.

Pūļa-elitāro sabiedrības modeli var sadalīt pa līmeņiem. Piemēram, sabiedrības **elites** struktūra ir sekojoša:

1. *Finansu oligarhija*
2. *Valsts pārvaldes augstākie ierēdņi*
3. *Humanitāri-radošā inteligence*
4. *Intelektuālā elite*
5. *Zinātniski-tehniskā elite*
6. *Saimnieciskie vadītāji*
7. *Uzņēmēji*

Jāņem vērā, ka jebkurš modelis – tas ir faktiskā stāvokļa vienkāršojums. Reālais sabiedrības un tās elites sadalījums līmeņos ir sarežģītāks, bet būtību šis modelis parāda ļoti labi.

Pūļa-elitārās sabiedrības modelis parāda varas sadalījumu. Kas ir vara? Vara – tās ir tiesības pārvaldīt. Bet no varas sadalījuma (*tiesībām pārvaldīt*) viedokļa – jo augstāk pa šo piramīdu paceļas cilvēks, jo vairāk viņam ir varas.

Bet kas ir pūlis? Jēdzienam „pūlis” ir vairākas nozīmes. Pūlis nav tikai sabiedrības zemākie slāņi. Šajā sakarā V. Beļinskim ir labs definējums: «**Pūlis – tas ir ļaužu kopums, kas dzīvo pēc leģendas, bet spriež pēc autoritātes**». Tas nozīmē, ka pūļa cilvēks ir tāds, kurš nav nespējīgs ne uz patstāvīgu loģisku domāšanu, ne patstāvīgu rīcību. Viņš nedomā pats, viņš vienmēr izvēlas sev autoritātes un elkus. Un pēc tam skatās uz to, kā domā šīs autoritātes, cenšas iegaumēt to domas un atkārti šīs svešās domas kā magnetofons, kā **biorobots**.

Pūļa cilvēks – tas ir cilvēks ar izteiktu labās puslodes smadzeņu domāšanu. Tas nozīmē, ka viņa smadzeņu labās puslodes darbība (*emocijas*) pilnībā dominē pār kreisās puslodes smadzeņu darbību (*loģiku*). Pūļa cilvēkam loģiskā domāšana ir attīstīta ļoti vāji, tādēļ viņš nespēj domāt un spriest patstāvīgi. Pūļa cilvēkam galvā (*kreisajā smadzeņu puslodē*) ir ļoti nabadzīga zināšanu bāze. Viņš ir viegli vadāms ar emociju palīdzību. Viņš viegli maina savus uzskatus. Tā kā viņam nav savas stabili sakārtotas uzskatu sistēmas, viņš nav spējīgs arī patstāvīgi spriest un pieņemt lēmumus.

Vispār domāšanas tips, kurā dominē emocijas, skaitās par sievietes domāšanas tipu. Domāšanas tips, kad dominē loģika, skaitās par vīriešu domāšanas tipu. Tādēļ pūlim ir sievietes raksturs. Un ja kāds mēģinās pārvaldīt pūli ar loģikas palīdzību – **viņam ir nodrošināta neveiksme**. Pūli pirmkārt ir jāpārvalda ar emociju palīdzību. To labi zināja, saprata un izmantoja Hitlers.

Tādēļ arī daudzi elites pārstāvji, kuri ieņem augstu stāvokli sabiedrībā, ar savu domāšanas tipu pieder pūlim, lai gan uzskata sevi piederošus elitei un ieņem augstus elites krēslus. Tos krēslus, kuriem pēc idejas jābūt līderu un tautas virsaišu krēsliem. Bet viena lieta – kā tam būtu jābūt, bet cita – kā tas reāli ir.

Šodien pie varas esošajiem pūļa nozīmīgums ir ārkārtīgi liels. It īpaši „demokrātijas” apstākļos, kad pūļa cilvēka balss ir tikpat vērtīga, cik akadēmiķa. Augstākā varas elite (*priesteri, finansu oligarhija un to struktūrvienības*) lieliski prot pārvaldīt pūli un manipulēt ar to. Viņi teicami zina un pārvalda pūļa psiholoģiju. Uz tās bāzējas visa viņu propagandas sistēma un vēlēšanu tehnoloģijas.

Tie, kas šodien pārvalda kristīgo pasauli, ir ieinteresēti jebkuriem līdzekļiem degradēt sabiedrību

(sagraujot tautiskumu un nacionālo pašapziņu, iznīcinot senču tradīcijas un ģimenes institūciju, veicinot visu veidu narkomāniju un dzimumizvirtību, atbalstot noziedzību – kad noziedzniekam ir lielākas „cilvēka tiesības” nekā viņa upurim, sagraujot izglītības un veselības aizsardzības sistēmas, sagraujot cilvēku veselību, imunitāti un radot viņam neatgriezeniskas izmaiņas ģēnu līmenī – likvidējot dzimtās zemes pārtikas produktu ražošanu, importējot ar veselībai kaitīgām ķīmiskajām vielām piesātinātos un ģēnu līmenī modificētos importa pārtikas produktus, piespiedu-brīvprātīgās vakcinācijas, atteikšanās no tautas medicīnas un masveidīgā ārzemju farmaceitisko korporāciju produkcijas lobēšana, utt., utt.).

Visa šī pasākumu kompleksa mērķis – masveida genocīds pret savu tautu, Zemes iedzīvotāju skaita samazināšana un dzīvi palikušo pieskaitīšana pūlim. Jo pūlis – tas ir to elektorāts! Bet uz visu pārējo viņiem nospļauties. **Šo sātānistu galvenais mērķis – tā ir vara un vairāk nekā.** Daži miljoni vai miljardi līķu – tikai „dabiskais atburums”

Pūļa cilvēks

Tam, ka cilvēks kļūst par pūļa cilvēku, ir divi cēloņi.

Pirmais – dēļ iedzimtām vājām intelektuālām kvalitātēm (*pēc ģenētiskiem rādītājiem*).

Otrais – dēļ nepareizas, aplamas izglītības un audzināšanas sistēmas.

Pirmais cēlonis, dabīgu apstākļu dēļ, bija un būs vienmēr, bet jūdu-kristiešu garīdznieki un „elite” to vēl vairāk apzināti pastiprina. Viņiem tas ir izdevīgi. Kādā veidā viņi to pastiprina? Uz mērķtiecīga nācijas genocīda rēķina. Genocīda pret tautu galvenos paņēmienus un metodes iepriekš jau minējām.

Pūļa cilvēku otro grupu, ciešā sadarbībā veido divi spēki:

pirmais – jūdu-kristiešu garīdznieki (*cilvēku garīgā debilizācija, padevības iedvešana, apgraizīšana, u.c.*);

otrais – sabiedrības elite (*vēstures falsificēšana, narkotiku un seksuālā perversuma propaganda, zināšanu pieejamības un to kvalitātes samazināšana, sadzīves apstākļu un veselības aprūpes pasliktināšana, u.c.*).

Tie, kas tūkstošiem gadu valdīja pār kristīgo pasauli un valda pār to arī šodien, konsekventi izkropļo un degradē cilvēka sugu – no Dieva doto cilvēka dabu. Tas viņiem ir izdevīgi – garā vājos ir vieglāk pārvaldīt.

Oficiālā vēsture, cilvēka zināšanu apguves procesu vienmēr apraksta pēc šādas melīgas shēmas – kādā vēsturiskā periodā visa cilvēce, it kā nezināja kaut ko, bet pēc tam, uz zinātniski-tehniska progresā rēķina, apguva jaunas zināšanas. Tā nav taisnība.

Visa cilvēce dalās divās daļās:

priesteri, kuriem ir viena zināšanu sistēma;

pārēja cilvēce, kurai ir cita zināšanu sistēma.

Priesteriem jau pirms tūkstošiem gadu bija zināšanu sistēma, kas pārējai cilvēcei nav pieejama vēl šodien. Un neviens priesteris tik vienkārši savas zināšanas nedāvāja agrākos laikos un nedomā dāvēt arī šodien. Zināšanas – tas ir viņu spēks, tā ir viņu varenība, tā ir viņu vara. Vēl jo vairāk – priesteri ne tikai slēpa īstās zināšanas, bet arī tīšuprāt izplatīja un ieviesa melīgu zināšanu sistēmu, kurā bija arī patieso zināšanu neliela daļa. Lūk, tā viņi valdīja tūkstošiem gadu, tā viņi valda arī šodien un tā viņi grib valdīt arī rītdien, ja vien viņiem tas vairs izdosies.

Žīdu-masonu varas piramīdas augstākie līmeņi sevi sauc sevi par **Iluminātiem** (*apgaismotajiem, zinātājiem*). Viņiem ir zināšanas, kas nav pieejamas neiesvētītajiem. Uz šo zināšanu pamata, viņi arī ieguvuši milzīgu varu pār pasauli.

Pūlis spēlē galveno lomu vecās elites gāšanās un jaunās elites varas sagrābšanas procedūrā. Iztēlojieties savvērnieku grupējumu, kas gribētu sagrābt varu kaut kādā valstī. Kā tiem būtu jārīkojas? Vienkārši tāpat, iesēties vecās elites vietā, tiem neviens neļaus. Tas nozīmē, ka vajag šo veco elitei gāzt. Bet kā? Ar pūļa rokām. Ir jāiesēj nesaskaņas starp sabiedrības slāņiem un jāiededz pūļa naidis pret veco elitei. Bet kā iedegt pūļa naidu pret savu nacionālo elitei? Pavisam vienkārši – izmantojot informatīvo ieroci – jaunu ideoloģiju.

Visa faktiskā (*bet ne deklarējamā*) ebreju marksisma-komunisma ideja ir galēji primitīva. Iegremdēt tautu jaunās melīgas ideoloģijas informatīvajā laukā. Uz šīs ideoloģijas rēķina iedegt zemiskos pūļa instinktus, tā skaudību un naidu pret nacionālo elitei. Uzrīdīt šo pūli elitei, izprovocēt revolūciju un pilsoņkaru un šī stulbā pūļa nesti, vecās nacionālās elites vietā iesēdināt internacionāļus (*tas ir žīdus*). Lūk, galvenos vilcienos arī visa komunisma ieviešanas tehnoloģija.

No «Cianas gudro 3. protokola»: «Tauta mūsu vadībā iznīcināja aristokrātiju, kas bija viņas dabīgā sargātāja un barotāja pašas interešu dēļ, kuras bija nedalāmi saistītas ar tautas labklājību. Bet tagad, iznīcinot aristokrātiju, tauta nokļuva ātri iedzīvojušos vazaņķu jūgā, kas nesaudzīgi apspiež strādniekus. ... Ar trūkumu un tā radīto naidu un skaudību mēs vadām masas, un ar viņu rokām noslaucām tos, kas mums ceļā. ... Kad pienāks mūsu vispasaules valdnieka kronēšanas laiks, tad tās pašas rokas noslaucīs visu, kas tam varētu būt par šķērslī.»

Nesim vēl vienu piemēru. Pavisam nesen visās kristīgās valstīs visa pasaules fiziskā un filozofiskā aina tika aprakstīta izejot no četrām fundamentālām kategorijām: **matērija, enerģija, telpa un laiks**. Bet kur gan bija palikusi tāda fundamentāla un primāra kategorija kā **informācija**? Tā tīšuprāt palika apslēpta. Tādēļ arī visi jūdu-kristiešu filozofiskie un reliģiozie pasaules uzskati, jau no sākta gala bija nepareizi un neļāva cilvēkiem izprast mijiedarbību un pārvaldes procesu mehānismus.

Hitlers grāmatā «Mana cīņa» rakstīja: **«Pūļa uztveres spēja ir ļoti ierobežota, sapratne – pavisam nenozīmīga, toties aizmāršība ir dižena.** ...Tikai tad, ja visvienkāršākie jēdzieni tiks atkārtoti tūkstošiem reizi,

pūlis tos iegaumēs. ...Ja jau melot, tad melot bez jebkādas kautrēšanās, jo lieliem meliem noticēs ātrāk, nekā sīkiem. ...Laudis arī paši dažbrīd melo par niekiem, bet no pārlieku lieliem meliem tie kaunas. Tāpēc tiem neienāks prātā, ka tos tik nekaunīgi piemāna.»

Var jau būt dažādi viedokļi par šīs grāmatas autoru, bet tas, ka viņš dziļi izprata tautas masas (*pūli*) un metodes kā iedarboties uz tām, nav apstrīdams. Viņam īsā laikā izdevās pakļaut savai ietekmei vienu no Eiropas izcilākajām tautām. Tas par daudz ko liecina.

Varbūt tādēļ arī kristiešiem nav ienākusi prātā doma, ka viņus nekaunīgi māna jau tūkstošiem gadu. Cik daudz izcilu cilvēku ir padevušies šai hipnozei!

Varas struktūras

Vispirms neliela atkāpe. Kad mēs saņemam informāciju, tad paralēli vārdiem (*vai izlasītajam tekstam*), vajadzīgas arī kādas ar tiem saistītas vizuālās formas (*ilustrācijas*). Tas labāk palīdz uztvert un iegaumēt jauno informāciju. Ja cilvēka atmiņā līdz ar jauno informāciju nepaliek arī to pavadošais vizuālais attēls, tad bieži vien notiek tā, kā teikts tautas parunā: „Pa vienu ausi iekšā – pa otru ārā.” Saprātne rodas tikai tad, ja vārds un tā pavadošā vizuālā forma apvienoti vienā veselā. Tikai tad mēs varēsim viens otru pareizi saprast. Ne jau velti savulaik skolas klasēs bija tāfele un krīts. Ne jau velti mācību stundas laikā skolotājs jauno vielu pasniedza arī vizuālā formā.

Piemēram, ja kāds sacītu „**zāle**”, tad (*ja nebūtu dota ar šo vārdu saistītā vizuālā forma*), runātājs ar to būtu domājis skolas aktu zāli, viens klausītājs – zāli pļavā, kurā ganās govīs, otrs klausītājs – zāles pret iesnām, bet trešais – narkotiku (*marīhuānu*), jo katrs šim vārdam bija iedomājies savādāku vizuālo formu (*tēlu*).

*(Līdzīgi ir arī tā saucamo **konceptuālo varu** – iekšējo sajūtu līmenī mēs katrs nojaušam, ka pēc tā saucamās „demokrātijas” ieviešanas, kaut kas ar mūsu valsti un sabiedrību nav kārtībā, ka valsti pārvalda un mūs vada ne tā kā vajadzētu. Ka valsti nevada ne tad īsti Saeima, ne Prezidents, ne valdība. Ka viss notiek kaut kā savādāk, ka faktiski visu nosaka kāds cits, kuram nav pat nosaukuma. Ka saradušies bezgala daudz visādu „speciālistu”, kuru viedoklis ir vienīgi pareizais. Ka daudzi no viņiem pabijuši gan formālajā „valsts pārvaldes” aparātā, gan Prezidenta postenī. Ka viņi ieteica iznīcināt mūsu rūpnīcas, fabrikas un lauksaimniecisko ražošanu. Ka viņi izveidoja milzīgo bezdarbnieku armiju, ka viņi lielu tautas daļu piespieda doties emigrācijā, bet daudzus, atstājot bez iztikas līdzekļiem un medicīniskās aprūpes – nomirt badā un aukstumā. Viņi apgalvo, ka bijušas nepareizas daudzu desmitu gadu laikā pārbaudītās mācību metodes un skolēnu zināšanu vērtēšanas sistēmas. Viņi apgalvo, ka noziedzniekiem ir „cilvēka tiesības”, ka narkomānija, pederastija un totālais sekss jau no pusaudža gadiem ir normāla parādība. Tagad, kad „valsts” ir pilnīgi izlauzīta, tās infrastruktūra sagrauta un paņēmti miljardiem latu lieli parādi (kurus neizmanto jaunu rūpnīcu un fabriku būvē, lai radītu jaunas darba vietas, bet atbalsta mafijas finansiālos avotus – bankas), slēdz skolas, slimnīcas, „apcērp” algas, pensijas un pabalstus. Lai detalizēti aprakstītu visus „demokrātijas sasniegumus” (turpat 20 gadus masu informācijas-dezinformācijas līdzekļos tas tika dēvēts par valsts „izaugsmi” un „attīstību”) būtu nepieciešama bieza grāmata. Pat galīgām idiotam ir skaidrs, ka kaut kas ar „valsti” un tās pārvaldi nav kārtībā, ka faktiski viss tiek darīts kāda cita – tautai sveša un naidīga spēka interesēs.)*

Tādēļ arī ir ieviests jauns termins – **konceptuālā vara**. Un kamēr šo terminu neizskaidrosim un neparādīsim grafiski – neko nesapratīsim. **Lūk, faktiskā varas struktūrshēma:**

VARAS STRUKTŪRA

Faktiski vadošā struktūra ir globālā konceptuālā vara, kura konkrētā valstī izveido PARTIJU SISTĒMU, kurā ietilpst gan „kreisās”, gan „centriskās”, gan „labējās” partijas (*kuras kopā veido vienotu mehānismu*), lai vadītu sabiedrību. Dažādie partiju nosaukumi domāti tikai tādēļ, lai kārtējās „demokrātiskajās” vēlēšanas piesaistītu iespējami plašāku elektorātu. Tiek apzināts sabiedrības noskaņojums un piemeklēti „gani” (*izveidotas partijas*) visam tautas noskaņojumu spektram. Negribi balsot par „sociķiem”, lūdzu – balso par „zemniekiem”. Ak, nevēlies balsot par „nacionālo” partiju, lūdzu – balso par „stabilo centru”. Visas partijas tiek finansētas no viena avota, protams, caur dažādiem kasieriem un pilda vienu butaforisko funkciju – demonstrē pūļa cilvēkam viņa iluzoro

izvēles iespēju. Partiju savstarpējā cīņā, ķīviņi un apvainojumi ir tikai „demokrātijas teātra” iestudējums, kas domāts tikai un vienīgi naivā pūļa cilvēciņa iepriecināšanai.

Tālāk caur partijām tiek vadītas (*jau mācību grāmatās uzskaitītās*) tautai redzamās valsts varas institūcijas – **likumdošanas, izpildvaras un tiesu varas** struktūras, kuru darbības virziens un pieļaujamo noviržu koridors, vienmēr tiek uzdots no pašas augšas. Ar tiem, kuri atļāvušies iziet ārpus norādītā koridora, nodarbojas tiesu vara.

Lūk, šo trīs „valsts pārvaldes” struktūru (*likumdošanas, izpildu un tiesu*) faktiskā misija. Mums gan mēģina iestāstīt, ka tieši šīs struktūras vada valsti, bet faktiski viss ir daudz savādāk – **tās visas trīs ir tikai konceptuālās varas rīkojumu izpildorgāni**. Tās nekādā veidā nevar iespaidot ne tautas dzīves apstākļus, ne tās labklājības līmeni. Visa šīs trijotnes faktiskā darbība notiek saskaņā ar konceptuālās varas direktīvām.

Konceptuālā vara

Senajā Ēģiptē augstāko priesteru klans sastāvēja no desmit Ziemeļu augstākajiem priesteriem un desmit Dienvidu augstākajiem priesteriem. Katru šo desmit priesteru grupu vadīja virspriesteris. Visi priesteri tika izvēlēti pēc pārmantojamības principa: pēc tēva – dēls. Ja paaudžu ģeoloģiskās saites pārtrūka (*tēvam nebija dēla*), tad komandā tika pieņemts kāds cits speciāli izvēlēts priesteris. Jau toreiz šī valdošā elite saprata, kādas „tandēma” principam ir priekšrocības salīdzinot ar vienvadību. Ja, pieņemot kādu lēmumu, abu „komandu” un viņu vadītāju balsis sadalījās līdzīgi, tad abu grupu vadītājiem divatā bija obligāti jāatrod un jāpieņem galīgais lēmums.

Šī gadsimtiem vairs faraoniem un valsts pārvaldes struktūras stāvošā konceptuālā vara, kopā ar Mozu un Amona kulta hierarhijas pārstāvjiem, pameta Ēģipti un pārgāja virsvadību vadītāju līmenī un pielāgoja viņiem esošās konceptuālās zināšanas un to pielietošanas metodikas savu klanu (*dzimtu*) savtīgo mērķu sasniegšanai, nevis rūpēm par visas cilvēces labklājību un sadzīvošanu ar apkārtējo vidi.

No tā laika līdz mūsdienām maz kas ir mainījies. Globālās virsvadību vadības augstākajā līmenī joprojām atrodas šo 22 klanu (*dzimtu*) pēcteči, kuri mākslīgi sadalīti divās komandās – „kreisajos” un „labējos”, kuri, caur masu informācijas līdzekļiem, pūļa priekšā izspēlē iluzoru konfrontāciju.

Šo pārmantoto klanu komandu personālsastāvs ir publicēts vairākās grāmatās. **Kā redzamākie** minēti sekojoši klani:

Rotšilds (*Ротшильд*); **Varburgs** (*Варбурга*); **Montefore** (*Монтефьоре*); **Mendelis** (*Мендель*); **Djupons** (*Дюпон*); **Opeņģeimers** (*Оппенгеймер*); **Blaihrode** (*Бляйхрودة*); **Morgans** (*Морган*); **Mellons** (*Меллон*); **Vallenbergas** (*Валленберг*); **Krups** (*Крупп*); **Flips** (*Флип*); **Koens** (*Коэн*); **Sassuns** (*Сассун*); **Fords** (*Форд*) **Goldšmits** (*Гольдшмидт*); **Heine** (*Гейне*); **Rokfellers** (*Рокфеллер*)

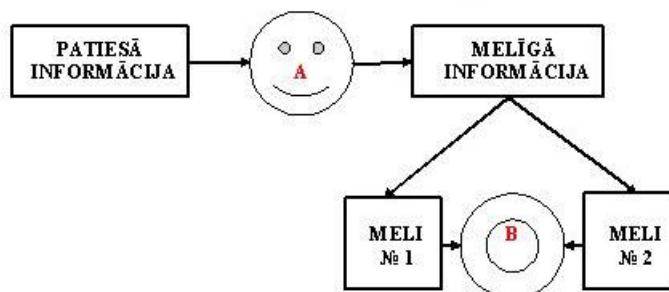
Šī Eiropas-Amerikas konglomerāta virsotne, caur savu klanu pārmantoto finansu sistēmu, savai kontrolei pakļautajām starptautiskajām organizācijām, partijām, fondiem, transnacionālajām korporācijām un bankām, reāli vada pasaules valstis visas planētas mērogā. Kā jau iepriekš minējām, viņu pakalpiņiem šādi pakalpojumi tiek dāsnīgi apmaksāti (*1996. gadā šo klanu mantinieku un viņu pakalpiņu ienākumi līdzinājās 45 % no visas Zemes iedzīvotāju kopējiem ienākumiem*).

Jebkurā savai kontrolei pakļautajā valstī, viņi tās iedzīvotājiem dod valsts varas „izvēles brīvību” starp „kreisajiem” un „labējiem” spēkiem, kuri periodiski nomaina gan viens otru, gan savus nosaukumus, gan „partijas programmas”. Tas 100 % apmierina globālo konceptuālo varu, jo nerada nekādus šķēršļus viņu mērķu īstenošanai.

Globālās varas galvenās mītnes pārvietošana no Ēģiptes uz Krētas salu, pēc tam uz Spāniju un tagad uz Šveici, saistīta ar iespēju tur iekārtoties komfortablāk, pilnīgāk izmantot modernās tehnoloģijas un enerģētiskās sistēmas ziemas apstākļos.

Pirms sākt apskatīt kā darbojas bezstruktūras vadības sistēma, apskatīsim zemāk redzamo shēmu.

VADĪBAS ALGORITMS

Vadība (*jebkurā jautājumā*) vienmēr notiek pēc vienas un tās pašas shēmas un darbības algoritma. Pieņemsim, ka Ir kāda PATIESĪBA, kuru zina tikai izredzētie „**A**” (*mūsu gadījumā – konceptuālās varas pārstāvji*) un ir MELI, kurus arī viņi zina. Lai tauta (*pūlis*) neuzzinātu par šo dilemmu (*kura no tām tiešām ir patiesība*), meli vienmēr tiek sadalīti vairākos variantos (*shēmā – meli № 1 un meli № 2*), kas arī tiek pasniegti tautai „**B**” (*pūlim*).

Visam augstāk teiktajam nav nekāda sakara ar tā saucamajām „pasaules sazvērestībām”, „pasaules valdībām”, utt.. Arī tas viss ir izdomāts, lai tos cilvēkus, kuri sāk saprast lietu faktisko stāvokli, ievilinātu citos melos, nevis lai

teiktu patiesību. Vadība nenotiek ar tā saucamo „pasaules valdību” vai „sazvērnieku” palīdzību, bet gan ar bezstruktūras vadības metodēm. Tātad, bez visiem cilvēkiem redzamās valsts vadības ir arī par to augstāk stāvošs – bezstruktūras vadības mehānisms. Valstu pārvaldīšana pēc konceptuālās varas principiem notiek bezstruktūru līmenī, kurai ir vairākas vadības prioritātes. Bet par to – nākošajā turpinājumā.

(Visā daudzdu gadsimtu ilgajā latviešu tautas vēsturē bija tikai seši gadi, kad, pateicoties Kārļa Ulmaņa aktīvai un enerģiskai rīcībai – paralizējot globālā „astonkāja” taustekļus (partijas), Latvijai izdevās izrauties no šīs globālās varas pakļautības. Tik nebijušu nacionālās pašapziņas pacēlumu, tādu nacionālās valūtas stabilitāti, tādu rūpnieciskās un lauksaimnieciskās ražošanas attīstību, vecākie ļaudis ar klusu sajūsmu, atceras līdz pat šim laikam.

Tieši tāpēc visas nākošās okupācijas varas un arī tagad valdošie konceptuālās varas pakalpiņi un līdzskrējēji, jebkuriem līdzekļiem un paņēmieniem, cenšas K. Ulmani nomelnot un parādīt kā „diktatoru”. Protams, jebkurš, kas mēģinās pretoties globālai varai, arī šodien tiks nosaukts (labākajā gadījumā) par „antidemokrātu”, „nacistu”, „antisemītu”, vārdu sakot – par „tautas ienaidnieku”. Sliktākajā gadījumā (sevišķi nepakļāvīgie) tika un tiks iznīcināti gan morāli, gan fiziski. Pēdējos pārdesmit „neatkarības” gados ne reizi vien to esam pieredzējuši un pieredzēsim arī turpmāk.

Pat otrais pasaules karš un pusgadsimtu ilgā divu naidīgu lielvaru okupācija nenodarīja Latvijas valstij un tās tautai tik lielu ļaunumu, neiznīcināja tik milzīgas materiālās vērtības, nesagandēja tik daudz cilvēku dzīves, kā pēdējie pārdesmit gadi „demokrātijas” globāla „astonkāja” žņaugos.

Un pats galvenais – iznīcināja cilvēkos ticību sev, savai valstij un savai tautai.)

Konceptuālās varas darbības mehānismi

Kā konceptuālā vara realizē pasaules valstu vadību un sabiedrības pārvaldību? Lai pārvaldītu valstis un tautas, sarīkotu aukstos un karstos karus starp dažādām valstīm, izraisītu „tautu atbrīvošanās” kustības, lai jaunpakļautajās valstīs ieviestu „demokrātiju”, izraisītu regulāras lokālas un globālas „krīzes”, nomainītu savu darbu padarījušos „p-rezidentus” utt., utt., nepieciešamas ne tikai attiecīgas vadības metodikas, bet arī līdzekļi to īstenošanai dzīvē. Zemāk galvenās metodikas un to īstenošanas līdzekļi ir sagrupēti attiecīgu prioritāšu secībā. Šo shēmu var apskatīt gan detalizētāki, gan apvienot atsevišķas prioritātes vienā blokā, bet tas nemainīs lietas būtību – **jo augstāka prioritāte, jo plašāks tās pielietojums un jo augstāka tās iedarbības efektivitāte.**

..1. prioritāte – Metodoloģija (simboli, reliģija, informācija par patieso pasaules iekārtojumu. Vispārīgā filozofiskā informācija, kura ļauj saskatīt un izprast pasaulē notiekošos gan atsevišķos, gan savstarpēji saistītos procesus, kā arī ļauj saņemt jaunu informāciju un enerģiju no kosmosa un Dieviem);

..2. prioritāte – Faktoloģija un hronoloģija (faktiskā un vēsturiskā rakstura informācija);

..3. prioritāte – Ideoloģija (dažādas reliģijas, filozofijas un ideoloģijas);

..4. prioritāte – Māksla (patiesai augstai mākslai ir dievišķa izcelsme un tā pastiprina saites ar Dieviem vai arī atjauno tās, ja tās ir pazaudētas);

..5. prioritāte – Virsvaldību vadība (slepenās okultās biedrības, pasaules finansu sistēma);

..6. prioritāte – Valsts (valsts varas orgāni, valsts likumi, valsts politika);

..7. prioritāte – Audzināšanas un izglītības sistēma (bērnu literatūra, skola, institūti un citas mācību iestādes. Sevišķu uzmanību pievēršot loģikas, matemātikas un vēstures mācīšanai.);

..8. prioritāte – Masu informācijas līdzekļi (Televīzija, radio, prese, u.c.);

..9. prioritāte – Ekonomika (nauda, tpašumi, ekonomiskās struktūras un to savstarpējie sakari);

10. prioritāte – Izklaižu industrija un brīvā laika pavadīšanas mehānismi (kinofilmas, seriāli, koncerti, šovi, konkursi, nakts izklaides, azartspēles, datorspēles, visaļautības reklāma, brīvais sekss, utt.);

11. Genocīda ieroči – (tabaka, alkohols, narkotikas, psihotropās vielas, gēnu inženierija);

12. Parastie ieroči cilvēku iznīcināšanai – (nazis, pistole, automāts, lielgabals, lidmašīna, raķete, atombumba, utt.)

Prioritātes **5, 6, 9, 11, 12** ir materiālie ieroči. Prioritātes **1, 2, 3, 4, 7, 8, 10** ir informatīvie ieroči. Informatīvie ieroči (sevišķi no 1 – 4 prioritātei) ir daudz efektīvāki nekā materiālie ieroči. Kāpēc? **Tāpēc, ka tie globālā mērogā programmē cilvēku apziņu un zemapziņu, tātad – programmē viņu uzvedību.**

Ar labas propagandas palīdzību, cilvēku, no savu ienaidnieku vidus, var pārvietot savu draugu lokā. Un arī otrādi. Piemēram, pilsoņu kara laikā Krievijā „sarkano” propagandas līmenis bija daudz augstāks nekā „baltajiem” un tas deva „sarkanajiem” ievērojamu priekšrocību. Bieži vien laba „sarkanā” oratora-propagandista uzstāšanās pārvilināja veselu „balto” pulku „sarkano” pusē. Nemaz nevajadzēja lietot ieročus. Sevišķi efektīvi šis mehānisms toreiz nostrādāja tāpēc, ka cilvēki vēl neizprata propagandas ieroču demagoģiju.

Informatīvam ierocim ir kolosāla nozīme arī tāpēc, ka ar tā palīdzību notiek **bezstruktūru** un cilvēkiem slēpta viņu pārvalde. Cilvēki to pat neapzinās un neredz.

Struktūru vai atklātā cilvēku pārvalde ir ļoti vienkārša. Pieiet pie tevis priekšnieks un saka: «Ņemiet lāpstu un ejiet rakt bedrī!» Un padotais negribīgi iet un, paklausot pavēlei, rok bedri.

Pie bezstruktūru pārvaldes nekādi priekšnieki nav redzami. Neviens nedod nekādas pavēles, bet cilvēks pats ņem lāpstu un pats iet rakt bedrī. Un viņam liekas, ka viņš to dara pats pēc savas vēlēšanās. Un šis cilvēks pat neapzinās, ka viņš ir tikai marionete svešās rokās, ka viņu vada neredzami priekšnieki.

Nevajag domāt, ka tikai primitīvi pūļa cilvēki padodas bezstruktūras vadībai. Tā ir rupja kļūda. Visdrīzāk pat pretēji – tikai nedaudzi cilvēki apzinās savu vadāmību vai nevadāmību. Katrs, savas saprašanas robežās, domā, ka strādā priekš sevis, savas idejas labā. Bet citi, apzinoties savu nezināšanu, strādā to labā, kuri zina un saprot vairāk. Kā izrauties no šā apburtā loka? Vajag paaugstināt savas sapratnes līmeni.

Ņemiet jebkuru talantīgu cilvēku – ap viņu veidojas uzņēmīgu cilvēku grupa, kuri vēlas izmantot savā labā šī cilvēka talantu. Kā notiek bezstruktūras vadība? Īstenojot bezstruktūru vadību, neviens nevienam nesaka ko vajag darīt.

Bezstruktūru vadība notiek šādi – vadītājs(ji), sava vadāmā klātbūtnē pauž interesantas, it kā modernas un it kā progresīvas idejas. Tas nozīmē – rada ap vadāmo sev vēlamās informācijas lauku. Ikdienā, no dažādiem cilvēkiem dzirdot vienas un tās pašas (vai ļoti līdzīgas) idejas, vadāmais nospriež, ka tā ir tīra patiesība, ka vajag rīkoties tieši tā un **PATS** seko šiem padomiem – izpilda savu vadītāju gribu.

Līdzīgi notiek arī ar visparastāko cilvēku, kurš skatās televīziju, klausās radio, lasa presi (avīzes, žurnālus, u.c.).

* * *

(Uzskatāms piemērs – gandrīz vai no mūsu nesenās pagātnes.

Pieņemsim, ka globālā vara nolemj kādā valstī likvidēt cukura rūpniecību un ar to saistīto lauksaimniecisko ražošanu. Tas nepieciešams, lai kādā citā valstī atbalstītu savu „draugu” monopolstāvokli pasaules cukura tirgū un likvidētu tāda cukura ražošanu, kurā nav ķīmisku, cilvēka veselībai kaitīgu piemaisījumu. „Draugu” ražotais cukurs atbilst visām „kvalitātes prasībām” – no tā cilvēki iegūst alerģiju, izmirst bites, samazinās apputeksnējamo augu ražība, sarūgst ievārījums un tam piemīt vēl daudzas citas tikpat „derīgas” īpašības (iznīcībai nolemtās tautas genofonda sagraušanai), kuras īstermiņā nemaz nav nojaušamas. Un galvenais – „draugu” cukura ražošanas izdevumi ir zemi, bet pārdošanas cena – augsta. Ideāls bizness!

*Bet šī veselās tautsaimniecības nozares iznīcināšana jāparāda tā, lai tauta noticētu, ka tas tiešām tiek darīts viņas labā, ka tas ir „progress” un „izaugsme”. Kā to izdarīt? **Nav problēmu – pielietojam informatīvo ieroci:** nododam attiecīgās komandas saviem „vietvalžiem” nolemtajā valstī un tās masu informācijas līdzekļiem.*

Pirmais etaps – masveidā tiek tirāžēti dažādu „ekspertu” viedokļi un „neatkarīgu” korespondentu šokējoši apraksti par to, kā šī cukurfabrika piesārņo apkārtni, kā tās notekūdeņi iznīcina zivis tuvējā ezerā (neminot, kāpēc šajā ezerā pēc šīs fabrikas pusgadsimtu ilgas darbības vispār vēl ir zivis), kāda ap tehnoloģiskā procesa atlikumu – grauzējumu (teicama dabīga un vērtīga lopbarība) uzglabāšanas tvertnei valda neciešama smaka, kā par to sūdzas tuvāko māju iemītnieki, cik grūti un neciešami šajā fabrikā ir strādnieku darba apstākļi, cik rūpnīcā vecas un nemodernas iekārtas, cik dārga cukura ražošanas pašizmaksa, cik maz naudas par nodotajām cukurbietēm saņem zemnieks, cik grūts, smags un nerentabls ir šī zemnieka darbs, cik grūti viņam iegādāties modernu tehniku mūsdienīgai lauku apstrādei, utt., utt.

Otrais etaps – tiek atainota rožainā perspektīva pēc šīs cukurfabrikas likvidēšanas: nojaucot vecās fabrikas ēkas un sakārtojot teritoriju (kuru vietējā mafija izdevīgi varēs pārdot ārzemniekiem) milzīgi uzplauks apkārtnē vide – ziedēs puķītes, čivinās putniņi, ezerā plunčāsies zivis. Protams, arī par atlaistajiem strādniekiem tiks gādāts – viņiem izmaksās kompensāciju un apmācīs jaunam derīgam amatam – kā, staigājot pa dzīvokļiem, pareizi reklamēt un pārdot importa odekolonu. Protams, ieguvēji būs arī zemnieki – viņi saņems Eiropas naudu par kuru varēs aizvest pārkausēšanai savus (kreditā uz 10 gadiem paņemtos) cukurbiešu kombainus. Un visbeidzot – ieguvēji būs visa tauta – gliši iepakotās paciņās tiks importēts lēts un visiem Eiropas standartiem atbilstošs cukurs (tas taču sākums, ka no tā nosprāgst bites un uzrūgst ievārījumu burciņas).

Un pūļa cilvēks, „sagremojot” šo „pozitīvo” informāciju, paliek gaužām apmierināts. Bet ja nē, tad visi „eksperti” vienā balsī televīzijā un visās avīzēs apgalvos, ka viņš neko nav sapratis ne no progresā, ne cukura ražošanas tehnoloģijas, ne no „ekspertu” teiktā. Viņam taču jātic, ko saka „eksperti”.

Tā pati tehnoloģija, kas ar «Bībeli» – jums taču jātic, ko saka garīdznieki! Ja jūs iesiet pie mācītāja un uzstādīsiet kādu jautājumu par «Bībeles» absurdiem, viņš atbildēs: «Jūs neko nesaprotiet! Tas ir augstāk par jūsu saprašanu! Vairāk jātic, mans dēls, vairāk jātic!»

Bet tādu „piekasiņu” cilvēku nav daudz un viņu viedokļus neviens npublicē un televīzijā daži no viņiem publiski tiek nostādīti idiotu lomā (pielietojot demagoģiju, tas ir pavisam vienkārši izdarāms). Pateiktā pāris mēneši un liela darīta – nolemtajā valstī vairs nav sava cukura. Un pats galvenais – likvidācijas process paveikts pašas nolemtās tautas rokām. Pie tam – ļoti „demokrātiskā” veidā! Un „vietvalži” saņem kārtējo „honorāru”... Līdz nākošajam „darba uzdevumam”...)

* * *

Nākošais jautājums – kāpēc visi politiķi tik ļoti koķetē ar māksliniekiem? Tāpēc, ka māksla ir viens no visspēcīgākajiem līdzekļiem, kas iedarbojas uz cilvēku zemapziņu. Mūzikā pat ir tāds termins – muzikālā zombēšana.

Tas pats ir arī mākslā. Izķēmojot realitāti, vulgarizējot cilvēku attiecības, idiotiskus smērējumus uzdodot par „moderno mākslu”, cilvēkam tiek atslēgtas estētiskās izjūtas un individuālā domāšana. Tiek noliegtas cilvēka personīgās izjūtas, liek viņam šaubīties par to, ko viņš redz, šaubīties par savu skaistā izjūtu. Liek viņam **TICĒT**, ka „mākslas zinātniekiem” viss ir labāk saprotams un zināms. Liek viņam ticēt **absurdiem**. Liek ticēt, ka balts ir melns un melns ir balts. Un galvenais – atradināt cilvēkus pašiem domāt, izjust, spriest.

Viens no spēcīgākajiem cilvēka personību formējošiem līdzekļiem ir mūzika. Pati sātaniskākā muzikālā forma ir „smagais metāls” un „pank-roks”. Šī mūzika domāta ģenerātiem. Šī „mūzika” sagrauj cilvēka psihi un normālus cilvēkus padara par deģenerātiem. Šādu novirzienu mūzika ir līdzīga narkotikām un veicina cilvēka dvēseles pagrimumu. Nospiedošais vairākums šīs „mūzikas” izpildītāju ir narkomāni un atklāti sātanisti. Miks Džegers no grupas «The Rolling Stones» sevi uzskata par Lucifera iemiesojumu un šīs grupas koncertu noformējumos pastāvīgi redzami sātaniskie simboli.

Ar sāta bazu saistītas arī lielākās ASV mūzikas ierakstu firmas, kuru saimnieki ir vieni no bagātākajiem planētas cilvēkiem. Viņi pilnā apmērā apguvuši muzikālās zombēšanas paņēmienus. Ultraskaņas diapazonā (*kuru neuztver cilvēka dzirde*) tiek ierakstīti speciāli ritmi un vēstījumi, kuri iedarbojas uz cilvēka zemapziņu.

(Bet vai šodien mēs izprotam šī ideoloģiskā ieroča demagoģisko varenību? Nebūt nē – un to uzskatāmi pierāda pēdējo pārdesmit gadu „demokrātisko” vēlēšanu sērija. Pietiek pāris nedēļas pirms kārtējām vēlēšanām televīzijā, radio un presē attiecīgi „apstrādāt” pūli, lai ļautīni pilnīgi aizmirstu „trekno mūļu saimniekošanu” visus iepriekšējos gadus un paklausīgi ietu nobalsot par kārtējo „mazāko ļaunumu” jaunā „iepakojumā”... līdz nākošai reizei.

Kāpēc mums ir bijis tik daudz „dziesmoto revolūciju”, „dziesmoto mītiņu” un dziesmoto „tautas sapulču”, bet jēgas no tām – nekādas? Kāpēc mēs šodien esam totālā bedrē? Viens no iemesliem ir tas, ka mūzika un dziedāšana (kas vienmēr ir šo manifestāciju „obligāta piedeva”) ir spēcīgs līdzeklis, lai novērstu pūļa domas no šo sapulču faktiskās tematikas. Atnāk bariņā, papļāpā, uzdzied kādu dziesmiņu un izklīst pa mājām. Viss mierīgi un galvenais – „kulturāli”. Līdz nākošai reizei, kad būs „jānodzēš” tautas dusmas.

Un pūļa cilvēciņam arī savs gandarījums – izpildīta pienākuma apziņa – es taču biju uz manifestāciju un dūšīgi „protestēju” – skaisti uzdziedāju. Jau labu laiku internetā tiek meklēti brīvprātīgie mākslinieki kārtējam – 18. jūnijā „tautas saietam” (piemēram: <http://www.apollo.lv/portal/news/articles/170291>). Kāpēc? Atbildu ar pretjautājumu: „Kāpēc gan valdošai mafijai maksāt par zombējošiem priekšnesumiem, ja var atrast „patriotus”, kuri šo darbiņu paveiks paši un par brīvu?” Nekā personīga – tikai bizness!)

Bezstruktūras vadība

Ļoti aktīva cīņa notiek 7. prioritātes līmenī – **izglītības un audzināšanas sistēmā.** Tās ietekme uz cilvēkiem ir pat augstāka nekā masu informācijas līdzekļiem. Ja cilvēks jau bērnībā iemācīsies patstāvīgi un pareizi domāt, tad vēlāk viņu ietekmēt un apmuļķot, ar masu informācijas līdzekļu palīdzību, būs ļoti sarežģīti. Tādēļ Židu-masonu Sorosa fonds dāsni sponsorē t.s. „ticības mācības” ieviešanu skolās jau no pirmajām klasēm – tas ir spēcīgs līdzeklis, lai deformētu un ieprogrammētu bērnu apziņu sev vēlamajā virzienā.

Mūsdienās Rietumu pasaulē visu skolu izglītības sistēma pakļauta **luminātu** kontrolei, kuru uzdevums ir atradināt cilvēkus no patstāvīgas domāšanas un spriedumu pieņemšanas, no spējas meklēt un atrast likumsakarības, no cenšanās iegūt jaunas zināšanas. Cilvēku audzina nevis par personību, bet par pūļa cilvēku, bara dzīvnieku – lai cilvēka smadzenes strādātu tikai magnetofona režīmā – bez kritiska vērtējuma tikai ierakstītu (*atcerētos*) dotās komandas un pēc tam tās paklausīgi izpildītu. Tādēļ jau notiek apmācību sistēmas „modernizācija”, kad skolēnam praktiski vairs nav jāraksta, kad nav jāvērtē skolēnu zināšanu līmenis ar attiecīgām atzīmēm, utt., utt..

Šodienas masu informācijas līdzekļi ir cilvēku masveida dezinformācijas sistēma, kas paredzēta smadzeņu skalošanai un kodēšanai vajadzīgajā virzienā.

Nevajag domāt, ka vadīt var tikai aprobežotus un garā vājus cilvēkus. Nospiedošais vairākums cilvēku ir pavisam viegli vadāmi. Pat paši negantākie un varenākie diktatori bija un ir vadāmi. Kā tas tiek darīts? **Ar bezstruktūru vadības metodi – ar informatīvā ieroča palīdzību.**

Piemēram, kā diktators pārvalda valsti? Lai pieņemtu kādus vadošus lēmumus, viņam ir jāpārzina situācija savā valstī. Kā viņš to var uzzināt? Viens pats viņš fiziski nav spējīgs visu redzēt savām acīm un nevar pats personiski iegūt visu nepieciešamo informāciju. Tādēļ viņam ir daudzi „padomnieki”. Viņš tos izsauc un iegūst no tiem sev nepieciešamo informāciju. Lūk, šiem klusajiem, plašākai sabiedrībai nezināmajiem „padomniekiem” ir iespēja pārvaldīt diktatoru. Viss atkarīgs no tā, kādā veidā un kādu informāciju šie „padomnieki” viņam sniegs. Galvenokārt no tā, no šādā veidā iegūtās informācijas (*patiesas, tuvas patiesībai vai vajadzīgajā virzienā „nedaudz” sagrozītās*) ir atkarīga diktatora reakcija uz konkrētu problēmu un viņa, šajā sakarā, pieņemtie lēmumi. Bet pats diktators visbiežāk pat neapzinās, ka tiek nemanāmi un neuzkrītoši vadīts. **Ne velti ir paruna “svīta vero karali”.**

Bet šie klusie konsultanti („*padomnieki*”), kuri programmē diktatoru un reāli iespaido viņa pieņemtos lēmumus, praktiski vienmēr paši tiek kāda cita vadīti. Pavadot laiku masonu klubos, vasarnīcās un pansionātos utt., viņi dzird citu cilvēku neuzkrītoši izteiktas domas, jaunas „modernas” un “progresīvas” idejas un šo „ideju” visnotaļ „pozitīvos” novērtējumus, kā arī – „reālās” nākotnes prognozes. Padomnieki tikai klausās un neko vairāk, bet dzirdētais lielākā vai mazākā mērā izmaina viņu zināšanu bāzi. Bet tie, kas šīs „modernās” idejas izteica, savukārt paši tās no kāda cita dzirdējuši utt., utt.. Tas nozīmē, ka „programmētāju” ķēdīte var būt ļoti gara un tās pirmsākums meklējams okultajās struktūrās, no kurienes arī notiek reālā pārvalde pār visu pasauli.

Pasauli reāli pārvalda ne jau tie cilvēki, kurus uzskata par valdniekiem. Pat oficiālajos masu informācijas līdzekļos ir spilgti redzamas tādu „neatkarīgo” korespondentu aktivitātes, kuri it kā paužot oficiālo viedokli, ir

pietiekami „neatkarīgi” un galvenais – spēlē pēc saviem noteikumiem. Bet pasaules finansu oligarhijai valstu robežas, kā zināms, neeksistē. Kā mēdz teikt: „**jebkuras idejas realizācija nav atkarīga no naudas, bet tikai no naudas daudzuma**”.

Ja jūs izanalizēsiet svētos solījumus, kurus, sludinot „demokrātisko reformu” ārkārtīgo nepieciešamību, turpat 20 gadu laikā mūsu „n”-to valdību vadītāji pauduši oficiālajos masu informācijas līdzekļos, tad sapratīsiet, ka dzīvē reāli viss ticis izdarīts daudz savādāk, lai neteiktu – pilnīgi pretēji. Tātad – šo procesu nav vadījuši viņi, viss teiktais bijis domāts tikai „pūļa” cilvēka „acu aizmālēšanai” un apmānīšanai. Dzīvē reāli īstenotas pavisam citas idejas, pildītas citas komandas, veiktajām „demokrātiskajām reformām” bijis pavisam cits zemteksts un īstenošanas mērķi. Viens gan ir acīmredzams – nacionālās „elites” paveiktais darbs ir ticis dāsnī atalgots. Bet jebkuram „pūļa” cilvēkam ir absolūti skaidrs – par „skaistām acīm” nevienam neko nemaksā. Tātad – „uzdotais darbs” izpildīts sekmīgi...

Reiz kardināls Rišeljē sacījis, ka daudzi francūži ļoti izbrīnītos, ja uzzinātu patiesību par to, kas īstēnībā valda pār Franciju. To sakot Rišeljē nedomāja sevi, bet gan kādu citu – augstāku par sevi varu. Lai gan toreiz visiem Francijas iedzīvotājiem nebija šaubu, ka viņa (*Rišeljē*) personiskā vara bija daudz spēcīgāka par Francijas karaļa reālo varu.

Mēs bieži vien dzīvojam ilūzijās, ka tur – Rietumos, tautas ir daudz brīvākas, informētākas un cilvēki daudz „individuālāki”, neatkarīgāki, grūtāk padodas programmēšanai un apmānam. Bet tās ir tikai ilūzijas. Nekādu īpašu grūtību šo Rietumu “individuālu” pārprogrammēšanai nepastāv. Paskatīties cik viegli tur tiek ieviestas un izplatās jaunas modes un jauni elki. Bet kas „moderns” modē, tas ir „moderns” un pareizs arī citās dzīves sfērās. Mode uz sieviešu svārku garumu un mode uz politiskām idejām un lozungiem izplatās vienādi ātri un visu aptveroši.

Faktiskās varas institūcijas

Kāda ir reālās varas struktūra? Šāda informācija arī tiek slēpta un sabiedrībai pasniegta sagrozītā veidā. Vispār pieņemts uzskatīt, ka “demokrātiskās” valstīs ir **trīs** varas struktūras: **izpildvara, likumdošanas** vara un **tiesu** vara. Tas ir nepilnīgs un melīgs uzskats, kas aizsedz citas svarīgas varas struktūras. Par **ceturto varu – masu informācijas līdzekļiem** jau runā atklāti. Bet ir arī vēl citas varas struktūras, kas cieši saistītas ar visām iepriekš minētām pārvaldes līdzekļu prioritātēm.

Piektā vara – naudas vara, finansu oligarhijas vara, kura “demokrātiskās” valstīs ir **daudz spēcīgāka** nekā izpildu, likumdošanas un tiesas varas kopā ņemtas. Vairums šīs varas pārstāvju tiek elementāri nopirkti. Bet ir varas struktūras, kas stāv augstāk par naudu. Tās ir **ideoloģiskā** un **konceptuālā** vara. Tātad apskatot varas hierarhiju tikai pašos galvenajos vilcienos, mēs jau redzam **septiņas reālas varas struktūras**.

Kas ir ideoloģiskā vara un kāda tās loma? Aizdomāsimies par to, kā likumdevēji raksta konstitūciju un citus likumus. No kurienes viņi šos likumus ņem? Izdomā no zila gaisa? Izsūc no pirksta? Nē! Konstitūcija un likumi nav primārie akti. **Tie ir sekundāri attiecībā pret sabiedrības uzbūves ideoloģiju**. Kādu ideoloģiju atbalsta likumdevējs, tāds likumus viņš arī raksta un vēlas ieviest dzīvē.

Bet no kurienes rodas ideoloģijas? Kas tās izdomā? Vai likumdevēji? Nē, tas nav likumdevēju kompetencē. Likumdevēji tikai ir tās vai citas ideoloģijas piekritēji (*drīzāk – nopirkti atbalstītāji*). Bet ideoloģijas izdomā ideologi, kurus pasaulē var saskaitīt uz vienas rokas pirkstiem. Bet aiz ideologiem stāv to saimnieki, kuru rokās ir ideoloģiskā vara. Bet arī šie ideologu saimnieki nav ideoloģiskās varas pēdējais posms. **Ir arī šo saimnieku saimnieki**. Var būt dažādas ideoloģijas, bet vadības koncepcija – kopēja iecere, viena un tā pati. Piemēram, ir dažādas reliģiskās ideoloģijas: jūdaisms, kristietība, komunisms, bet koncepcija tām viena – sātāniska un šīs koncepcijas saimnieks arī ir viens – Sātans.

Konceptuālā vara pēc savas būtības ir autokrātiska un tai ir noslēpumains raksturs. Bet šī vara reāli eksistē. Un ne tikai totalitārās valstīs, bet arī valstīs, kuras skaitās demokrātiskas. Džozefs Patriks Kenedijs, prezidenta Džona Kenedija tēvs sacīja, ka globālā līmenī Ameriku pārvalda tikai 50 cilvēki. Jūs jautāsiet: „bet kā tad sastāv ar politiskajām partijām, senatoriem, kongresmeņiem, prezidentu?” Visi šie cilvēki lielākā vai mazākā mērā ir vadāmi. Vairums ietekmīgo kongresa un senāta locekļu, politisko partiju līderu ir masonu vai masoniem līdzīgu organizāciju sastāvā, kuras pakļautas konceptuālai varai. Lūk, arī visa „demokrātijas” būtība.

Sacīsim dažus mīlīgus vārdus arī par pašu „demokrātiju” kā tādu. Kas tā tāda ir? Ja vairākums nobalso par to, lai atņemtu personīgo īpašumu mazākumam, tad kā to var nosaukt? Pareizi! Tā ir demokrātija! Kādreiz visi cilvēki brīnīšķīgi saprata, ka Zeme ir nekustīga, bet Saule riņķo ap zemi. Bet, tad kaut kāds tur „plebejs” apgalvoja pretējo un viņu, pēc vairākuma lēmuma, sadedzināja uz sārta. Kā to var nosaukt? Pareizi! Tā ir demokrātija! Ja vairākuma lēmumi, neatkarīgi no tā, vai tie ir pareizi, vai nepareizi, tiek obligāti uzspiesti mazākumam, tad kā to var nosaukt? Atkal pilnīgi pareizi! Tā ir demokrātija!

Vairākums vai mazākums nevar noteikt vienas vai otras lietas pareizumu, vai nepareizumu. Pareizums vai nepareizums eksistē pats par sevi. Ja $2 \times 2 = 4$, tad šī patiesība nav atkarīga no vairākuma vai mazākuma balsošanas rezultāta.

Konceptuālās varas saimnieki mūsdienu pasauli pārvalda, balstoties uz metodi, kuru var nosaukt kā “**vadāmais konflikts**”. Tas ir – viņi mākslīgi izraisa starpvalstu konfliktu, krīzi, nestabilu situāciju un uzrīda vienu otrai šajā konfliktā iesaistītās puses. Un pēc tam vada šo konfliktu ar attiecīgajai situācijai piemērotāko vadības prioritāšu palīdzību. Savādāk viņi valdīt neprot. Tādēļ viņi arī ir praktiski visu revolūciju un karu īstais, patiesais cēlonis. Izmantojot savus milzīgos resursus, pirmkārt – finansiālos, viņi pārvalda pašu izraisītā konflikta gaitu sev vēlamā virzienā. Viņi, zem „miera nesēja”, „samierinātāja”, „humanitārā palīga”, „vidutāja” un cita, dotajā situācijā

sev izdevīgākā karoga, vienmēr spēlē divkāršu spēli, pārmaiņus palīdzot gan "sarkanajiem", gan "baltajiem". Neinformētam cilvēkam ir neiespējami saprast, kuras konfliktā iesaistītās valsts pusē viņi dotajā brīdī ir nostājušies, jo veidi kā „palīdzēt” vienai vai otrai pusei ir bezgala dažādi.

Iluzorā, **tikai sabiedrības apmūļošanai domātā**, dažādu reliģiju un ideoloģiju cīņa – tas ir tikai konceptuālas varas saimnieku valstu pārvaldes līdzeklis. Jūdaisma, kristietības un komunisma ideoloģiju saimnieki ir dažādi un to ideoloģiskā vara ir dažāda. **Bet šo ideoloģiju saimnieki ir vieni un tie paši** un konceptuālā vara arī ir viena un tā pati. **Un darbības koncepcija arī ir vienota – veidota uz meliem, krāpšanu un vardarbību.**

Valstu un tautu pakļaušana ar kredīta procentiem

Devīto – **ekonomisko prioritāti**, konceptuālā vara visai veiksmīgi izmanto pasaules valstu (*sevišķi viegli – t.s. „demokrātisko” valstu*) pakļaušanai un totālai pārvaldei. Pie tam – tā ir ļoti ātrdarbīga valstu un cilvēku pakļaušanas metode. Šīs ekonomiskās prioritātes mehānismi tikai izpilda augstāk stāvošās virsvalstu pārvaldes hierarhijas lēmumus par to, kuru valsti, kurā laika posmā viņi nolēmuši pakļaut un tās iedzīvotājus – nolemt bankotam un iznīcībai, bet no kuras valsts izveidot priekšzīmīgu buržuāziski-demokrātisko vērtību demonstrācijas vitrīnu – „acu aizmālēšanai” saviem nākamajiem upuriem.

Jebkuras pasaules valsts reālā pārvalde notiek caur naudu. Rotšilds esot teicis: **«Ļaujiet man pārvaldīt valsts naudu un man neinteresē, kas tajā raksta likumus.»** Ja kāds no ārpuses pārvalda valsts naudu, tad ne šīs valsts parlamentam, ne deputātiem, ne viņu sarakstītajiem likumiem vairs nav nekādas varas par savā valstī notiekošajiem ekonomiskajiem procesiem.

Kā iznīcībai nolemtā valsts tiek sagatavota tās ekonomikas sagrāvei un finansiālai pakļaušanai? Kur slēpjas šīs virsvalstu pārvaldes metodes būtība, kas sagrāva arī mūsu valsti un pakļāva iznīcības draudiem tautu? Mums taču bija izglītoti cilvēki un augsti kvalificēti visdažādāko profesiju speciālisti. Valstī bija attīstītā materiāli-tehniskā bāze, sekmīgi strādājoša rūpnieciskā un lauksaimnieciskā ražošana, kura pilnībā nodrošināja valsts iekšējo patēriņu un vēl ļāva eksportēt gan lauksaimniecības, gan rūpniecības, gan zivsaimniecības produkciju. Ļāva eksportēt augsti kvalitatīvus, bioloģiski tīrus pārtikas produktus. Galu galā – valstij ir arī izdevīgs ģeogrāfiskais stāvoklis. Un visbeidzot – nebija neviena (*rubļa, dolāra*) valsts parāda!

Atbildi uz šiem jautājumiem nevajag meklēt ne Rietumu, ne Austrumu lielvalstu specdienestu arhīvos – atbilde slēpjas mūsu postkomunistiskajā – „neatkarīgās” valsts pārvaldes koncepcijā, kuru var novienkāršot līdz dažām aksiomām: «Nav tādu jēdzienu kā „dzimtene”, „patriotisms”, „valsts”, „nacionālā pašapziņa”, „tauta”. Katram vistuvākais ir tikai un vienīgi savs krekls. Viss ir pārdodams un viss ir pērkams! Varu pārdot visu – sākot ar zemi un beidzot ar savu māti, ja par to labi samaksā. Nekā personīga – tikai bizness! Pēc manis kaut vai grēku plūdi – es tad jau būšu siltajās zemēs.» Un vēl daudzi citi tikpat „demokrātiski” un „moderni” lozungi.

Galvenais iemesls bija tas, ka personīgās iedzīvošanās nolūkā, visas līdzšinējās valsts varas un pārvaldes struktūras, ievērojot konceptuālās varas uzstādījumus, darīja visu iespējamo, lai iespējami ātrāk likvidētu valsts rūpnieciskās un lauksaimnieciskās ražošanas potenciālu, iznīcinātu visu ražot spējīgo infrastruktūru un līdz ar to arī valsts finansiāli-ekonomisko neatkarību un politisko patstāvību. Viņi darīja visu, lai valsti un tās iedzīvotājus (*visos iespējamajos veidos piedāvājot cilvēkiem „ātrus” un „lētus” kredītus*) pēc iespējas ātrāk nodotu neatgriezeniskā starptautisko finansiāli-ekonomisko korporāciju atkarībā.

Bet no kurienes radās šāda valstu pakļaušanas koncepcija? Vai to izdomāja bijušie komunisti, vai postkomunistiskās nomenklatūras darbinieki, kuri, zinot notikumu tālākās attīstības scenāriju, savlaicīgi „nomainīja ticību” (*no komunistu uz patriotu un nacionāļu*). Nē – viņi vienkārši noreāģēja pirmie, jo jau pēc savas dabas ir hameleoni – vienas nakts laikā, bez sirdsapziņas pārmetumiem, var pāriet citā, dotajā brīdī sev izdevīgākā „ticībā” (*partijā*). Kur meklējamas šīs valstij un tautai svešās, naidīgās koncepcijas saknes?

Valstu pakļaušanas un tautu paverdzināšanas koncepcija, kā arī tās īstenošanas mehānisms atklātā tekstā pausts **«Bībelē»**, ko attiecīgās virsvalstu pārvaldes struktūras sekmīgi īsteno **«Mozus 5. doktrīnas»** ietvaros:

«Tev nebūs prasīt augļus no sava ciltsbrāļa, nedz augļus no naudas, nedz augļus no pārtikas, nedz augļus no visādām lietām, ko vien var uz augļiem aizdot» (*Deuteronomium 23: 20*).

«No svešautieša tu vari prasīt augļus, bet savam ciltsbrālim tev nebūs uzlikt augļus, lai tas Kungs, tavs Dievs, tevi svētītu visur, kur tu savu roku pieliec šai zemē, uz kuru dodies, lai to iemantotu» (*Deuteronomium 23: 21*).

«Sveši ļaudis cels tavus mūrus, un viņu ķēniņi tev kalpos...» (*Jesajas 60: 10*).

«Jo visas tautas un valstis, kas tev negrib kalpot, ies bojā, un pagānu tautas tiks pavisam iznīcinātas» (*Jesajas 60: 12*).

Pēc statistikas datiem, mūsdienu „attīstītās” valstis ar aizdevuma procentu mehānismu IKDIENAS pārskaita „mazattīstītajām” valstīm 100 miljonus dolāru, bet procentu maksājumu veidā IKDIENAS saņem no tām atpakaļ 200 miljonus dolāru. **Lūk, jums arī viss „attīstīto valstu izaugsmes” noslēpums.**

(Mūsu valsts ir spilgts piemērs šīs vergturu doktrīnas varenībai. Salīdziniet tās summas, kuras mums (pareizāk sakot – ārzemju banku filiālēm mūsu valstī, kas arī „nopelna” savus procentus) ienāk ko „palīdzības devējiem” un cik daudz no katra valsts iedzīvotāja nopelnītā tiks atvilktas valsts parāda procentu nomaksai vien, nemaz nerunājot par kredītu pamatsummām.

Uzsveru – no katra valsts iedzīvotāja (pievienotās vērtības nodokļa, akcīzes nodokļa un bezgala daudz citu, plašākai sabiedrībai apslēptu atskaitījumu un preču mākslīga sadārdzinājuma veidā), neatkarīgi no tā vai viņš ņēmis kādus kredītus, vai nē. Tas ir klasisks mūsdienu starpvalstu reketa (kad parādniekam ieslēgts „skaitītājs”) piemērs! Jo, ja valstī nav savas rūpnieciskās un lauksaimnieciskās ražošanas, tad par kaut kādu kredīta atdošanu nemaz nevar būt par runas – **tas principā ir absolūti neiespējami**.

Vai mūsu valsts no tai piešķirtajiem kredītiem uzbūvējusi kaut vienu rūpnīcu vai lauksaimniecības uzņēmumu? Nē, jo šādu līdzekļu izlietojumu kredīta devēji nekad neatļaus. Viņi taču nenokaus vistu, kura dēj zelta oļiņas... Jo tad (lai arī nepārredzami tālā nākotnē) varētu pienākt diena, kad kredīti tiktu atdoti un valsts atkal iegūtu ekonomisko patstāvību. Kredītus drīkst tikai „apēst” – izmaksāt valsts aparāta (neko reāli neražojošo) darbinieku algās, pensijās, utt., lai pēc neilga laika vajadzētu lūgt atkal jaunu kredītu, utt.)

Intereses pēc, apskatot «**Korānu**», kļūst pilnīgi skaidrs kādēļ virsvaldību konceptuālā vara un starptautiskās finansu-kredīta korporācijas tā baidās un ienīst „**islāma fundamentālistus**” un kādēļ kristīgo pasaules valstu iedzīvotājiem tiek iedvesta tik izteikti negatīva attieksme pret islāma valstīm.

Izrādās, ka «**Korāna**» ekonomiskās prioritātes ir diametrāli pretējas «**Bībelei**» un augļošana (kredīts uz procentiem) tiek uzskatīts par pašu smagāko grēku.

«**Tie kuri ņem ar uzviju, Pastarās tiesas dienā augšāmcelsies tieši tāpat, kā tie, kurus Šaitans ar savu pieskārienu pārvērtis neprātīgos. Tas viņiem būs sods par to, ka tie teica: „patiešām, tirdzniecība ir tas pats, kas uzvija.”**» («**Korāns**», Sura 2: 275)

(Piezīme: par cik manā rīcībā nav «**Korāna**» teksta latviešu valodā, iespējamās nenozīmīgas tulkošanas neprecizitātes – **Juris P.**)

Tirgošanos Allāhs atļauj, bet uzviju (ņemt procentus) – aizliedz.

(Kristīgajā pasaulē arī pats vārds „Allah” no arābu valodas netiek tulkots, lai radītu iespaidu, ka viņiem ir cits Dievs. Faktiski vārds „Allah” tulkojumā nozīmē: Dievs, tāpat – tas pats, kas mūsu Dievs.)

Taisnības labad jāsaka, ka ne tikai islāma valstis ir sapratušas, kā kredīts uz procentiem ir valsts ekonomiku graužošs faktors, kurš agri vai vēl parādīs savu īsto dabu – kā ļaundabīgs audzējs pārņems un sagraus valsts ekonomiku. Tāpēc mūsdienu „ekonomiskajā brīnumā” – Japānā, kredītu procents ir 0%. Līdzīgi tas ir vēl vairākās pasaules valstīs, kur tas nepārsniedz 0,15%.

Kredīta procenti un inflācija ir savstarpēji saistīti lielumi – jo lielāki kredīta procenti, jo augstāka inflācija. Un augstā inflācija ir pamats bankām noteikt augstākus kredīta procentus. Apburtais loks...

Genocīda ieroči

Vēstures notikumi pierāda, ka militārais spēks (kas ir viszemākā – 12. prioritāte) valstu pakļaušanā ne vienmēr ir pats efektīvākais līdzeklis, jo agresors ir redzams un bieži vien ir iespējams mobilizēt aizsardzībai nepieciešamos materiālos un cilvēku resursus.

Pakāpi augstākas efektivitātes līdzekļi ir genocīda ieroči (11. prioritāte), bez kuriem realizēt cilvēku totālu vadāmību ir absolūti neiespējami. Šo līdzekļu arsenāls ir plašs un daudzveidīgs: no vieglas cigaretes un šampanieša pokāla līdz vīna glāzei, konjakam, spirtam un heroīnam.

Lai cilvēki nesaprastu, ka tas ir pret viņiem un viņu saprātu vērstis ierocis, tiek izmantota tā saucamā „matricas” sistēma. Sabiedrība tiek noskaņota un turēta it kā „matricas” informatīvajā laukā, kad bērns jau no pirmajiem dzīves gadiem redz, kāds izskatās „moderns dzīvesveids”, kā tiek organizētas „izklaides”, kā notiek jubileju un svētku „svinēšana”, kāda izskatās „īsta atpūta”, kādas ir „tautas tradīcijas”, utt. Beidzot skolu viņš nevar pat iedomāties sevi nesmēķējam un atrasties draugu pulkā bez pudeles uz galda. Jo televīzijas raidījumos nav neviena galvenā varoņa, nevienas „seksīgas” meitenes, kas nesmēķē. Nav nevienas „saviesīgas” ainas bez obligātās pudeles galda vidū. Jo tas taču ir normāli – alkoholiskie dzērieni taču ir tikai „pārtikas produkti” un tiek tirgoti pārtikas veikalos. Turpat dabūjamās arī cigaretes. Visas šīs indīgās vielas tiek ikdienā skaļi un pievilcīgi reklamētas, punktu pa punktam tiek ieprogrammēts cilvēku apziņā, ka bez viņām „īsta” dzīve nemaz nevar būt, ka citādi tu nebūsi ne „moderna” meitene, ne „spics” puisis...

Vai bērns jau kopš dzimšanas vēlējās dzert alkoholu un smēķēt? Nē, to viņam jau no agras bērnības mērķtiecīgi un ar tālejošu nodomu ieaudzināja kinofilmās, reklāmās, televīzijā redzētais, vēlāk presē lasītais un pa radio dzirdētais. Un, protams, galvenie audzinātāji – vecāki un draugi ar savu piemēru. Bet kas ir alkohols? Tā iedarbības principu uz cilvēka organismu nezina pat vairums pieaugušo. To neviens atklāti viņiem nepateica un filmās neparādīja...

* * *

Alkohola iedarbības mehānisms uz cilvēka organismu (loti saīsināts izklāsts).

Iedzertais alkohols, neatkarīgi no tā vai tā bijusi glāze šampanieša, kausis alus vai pudele degvīna, nonākot kuņģī visai ātri iesūcas asinīs, kas to iznēsā pa visu organismu. Cilvēkam nav tāda orgāna, kurā šī indes plūsma nepadarītu savu melno darbu un neatstātu neizdzēšamas sekas.

Ar elektronisko mikroskopu, caur acs zīlīti, iespējams ieskatīties acs tīklenes vissmalkākajos asinsvados un izsekot asins plūsmai tajos. Eksperimenta laikā, novērojot asins plūsmu cilvēkam, kurš kādu laiku nebija lietojis alkoholu, redzams, ka gan sarkanie, gan baltie asins ķermeņi brīvi plūst vienmērīgā plūsmā un ir atdalīti viens no otra. Tad šim cilvēkam iedeva izdzert kausu alus. Jau pēc 15 minūtēm šī cilvēka asinīs bija izveidojušies trombi –

eritrocīti bija savstarpēji salīpuši tā saucamajos „vīnogu ķekaros”, sākot no dažiem līdz vairākiem simtiem sarkano asins ķermenīšu katrā „ķekarā”.

Izpētot šo asins sarecēšanas procesu atklājās, ka eritrocītam ir vājš negatīvs potenciāls (*kas viņus atgrūž vienu no otra*) un plāns ārējais taukskābju (*lipīdu*) apvalciņš. Alkohola klātbūtne asinīs daļēji izšķīdina šo aizsargapvalku un noņem negatīvi lādēto potenciālu, kurš pirms tam lika eritrocītiem savstarpēji atgrūsties. Eritrocītu galvenā funkcija ir transportēt tajos esošo skābekli uz visām ķermeņa šūnām, tajā skaitā – uz galvas smadzeņu šūnām (*neironiem*), kuru cilvēkam ir ap 15 miljardiem. Bet galvas smadzeņu neironu barojošo sīko asinsvadu (*mikrokapilāru*) diametrs ir tikai nedaudz lielāks par sarkanā asins ķermenīša – eritrocīta diametru. Zināšanai: eritrocītam ir diskveida forma apmēram 7 μm diametrā un 2,2 μm biezumā. Salīpušo eritrocītu „ķekars” caur šāda izmēra mikrokapilāru nevar izspraukties, asins plūsma neironam tiek pārtraukta un pēc dažām minūtēm, skābekļa trūkuma dēļ, galvas smadzeņu šūna – neirons iet bojā.

Pēc katras alkoholisko dzērienu lietošanas reizes (arī pēc tā saucamās „kulturālās iedzeršanas”), cilvēka galvā izveidojas smadzeņu nervu šūnu – neironu kapsēta. Atmirušās šūnas sāk sadalīties un trūdēt. Lai tās izvadītu laukā, organisms iesūknē galvaskausā lielu daudzumu šķidrums. Tas arī ir iemesls tam, ka nākošajā rītā (*uz „paģirām”*) cilvēkam sāp galva un „spiež uz smadzenēm”. Iesūknētais šķidrums pakāpeniski izšķīdina mirušās nervu šūnas un cilvēks iet uz tualeti, lai vārda tiešā nozīmē – **savu smadzeņu atliekas noskalotu tualetes podā**. Izdzersi mazāk – noskalosi mazāk savu smadzeņu, izdzersi vairāk – noskalosi vairāk smadzeņu. **Tāda ir šī ģenētiskā ieroča – alkohola nenovēršamā iedarbība uz cilvēka organismu un smadzenēm jo sevišķi.**

* * *

Daži vārdi par alu, bet vispirms jautājums – ar ko atšķiras vīrietis no sievietes? Daudziem tas izraisīs smaidu, bet izrādās, ka faktiski visu – gan ķermeņa proporcijas, gan balss tembru, gan daudzās rakstura īpašības, gan tieksmi pret pretējo dzimumu nosaka dzimumhormoni: **vīriešiem – androgēni, sievietēm – estrogēni**.

Alus ražošanas procesā (*arī bezalkoholiskā alus ražošanā*) tam pievieno arīņus. Bet arīņi ir kaņepju dzimtas narkotiskais augs, no kura vārīšanas procesā izdalās **fitoestrogēns**. Līdz ar izdzerto alu tas nonāk kuņģī un izraisa ķīmisko reakciju, kuras rezultātā **veidojas sievišķie hormoni – estrogēni**. Tā alus cienītāja – vīrieša organismā izveidojas un pārsvaru gūst sievišķie hormoni. Laika gaitā šāds vīrietis sāk izmainīties: kļūst smalkāks balss tembrs, pazūd vīrišķīgās rakstura īpašības (*kļūst bailīgs, neuzņēmīgs, u.c.*), viņam zūd interese par sievietēm un bieži vien rodas paaugstināta interese par vīriešiem. Lielākas vairums pederastu – šo seksuāli ziņā izkropļoto vīriešu, un alus cienītāji. Laika gaitā vīrietim pat figūra sāk mainīties – kļūst šaurāki pleci, platākas gūžas un pats par sevi – liels, izspiedies „alus vēders”. Pēc 17 – 20 gadu regulāras alus dzeršanas bijušam „vīrietim” **garantēta impotence**. Čehijā esot pat tāda paruna: **alus dzērājs kļūst līdzīgs arbūzam – viņam uzaug liels vēders, bet nokalst „astīte”**.

Alus dzeršana atstāj neizdzēšamu iespaidu arī uz sievietēm – viņu ķermenī rodas sievišķo hormonu pārdozēšana. No maigas un jaukas būtnes viņas pārvēršas par seksuāli neapmierinātām, agresīvām un niknām mātītēm.

Tāpat nav noslēpums, ka alus (*arī šampanietis*) ir viens no pirmajiem alkoholiskajiem dzērieniem, **kuuru sāk lietot bērni un pusaudži**. Neviens bērns taču nesāks savu „alkoholiķa karjeru” dzerot stipros vīnus, kandžu vai degvīnu. Tātad, tik plaši reklamētais un praktiski visos svētkos un jubilejas reizēs lietotais „**nevainīgais alutiņš**” ir ideāls līdzeklis jaunās paaudzes piesaistīšanai un pieradināšanai pie alkohola.

*(Tāpēc arī mūsu tautas genofonda grāvēji (protams, ar valdošo „bālēliņu” laipnu atļauju – **business ir business**) liek tik lielu uzsvaru uz alus ražošanu un nežēlo naudu tā reklamai – līdz ar jaunu dzērāju savervēšanu tas viņiem īsā laikā atmaksāsies. Tāpēc alu iespējams iegādāties visās iedomājamās un neiedomājamās vietās, jebkurā diennakts stundā..*

Bet kāds gan Jāņos var būt prieks bez alus? Kā vispār iespējams pavadīt Līgo svētkus bez alus? Nonsenss! Tā taču ir „mūsu senču tradīcija”! *Absolūti nevainīga tradīcija, kuras noliedzējus jebkurš „īstais latvietis” nekavējoties izraidīs no savu draugu pulka, kā „mazliet ķertus”. Ja nedaudz padomā, tad varam atcerēties vēl dažas senču „tradīcijas”: baznīcas iedvesto bezierunu pakļāvību saviem kakla kungiem, „pirmās nakts tiesības” un vēl daudz ko citu. Matrica, kurā dzīvoja jau mūsu senči un kurā šodien dzīvojam mēs. Un nevaram saprast, kāpēc esam tādi, kā esam un tur, kur esam...)*

* * *

Tabaka. Tabakas dūmu sastāvā ir **196 indīgi komponenti**, tajā skaitā – nikotīns, amonjaks, sērūdeņradis, tvana gāze, kancerogēnās vielas, ēteriskās eļļas, sodrēji... Četrpadsmit no šiem komponentiem ir narkotiskās vielas. **Smēķējošs cilvēks ir visparastākais narkomāns** – tabakas narkomāns, kurš indē ne tikai sevi, bet arī apkārtējos cilvēkus, kuri pret pašu gribu kļūst par pasīvajiem smēķētājiem. Ievelkot šos indīgos dūmus plaušās, tie tūlīt nokļūst asinīs un, kā organisma aizsargreakcija, seko visa ķermeņa asinsvadu spazmas (*saraušanās*). Pēc katras dūmu ieelpas... Šādā veidā smēķētājs ikdienas pakļauj smagām slodzēm visu savu sirds-asinsvadu sistēmu. Šo spazmu rezultātā asinsvadu sienaiņas kļūst plānākas un trauslākas (*ar visām no tā izrietošām sekām*).

Un, kā likums, **dzerot alu vai citus alkoholiskos dzērienus, praktiski vienmēr tiek arī smēķēts**. Spazmu rezultātā galvas smadzenēs (*un ne tikai*) notiek aneirismu (*asinsvadu paplašinājumi pirms trombu radītajiem aizsprostojumiem*) plīsumi un lielāki vai mazāki asins izplūdumi. Ja šāds aneirisma plīsums notiek galvas smadzenēs, tad to sauc par **insultu** un cilvēks var tikt paralizēts (*uz kādu laiku, vai arī uz mūžu*). Ja plīsums notiek sirds muskulī, tad to sauc par **infarktu**.

Jāņem vērā, ka lielākā daļa no augstāk minētajām tabakas indīgajām vielām nešķīst ūdenī (*siekalās*), bet toties tās lieliski šķīdina izdzertais alkohols. Tātad, alkohola uzņemšanas laikā smēķējot, organisms visā pilnībā „izbauda”

visu šo, par dārgu naudu iegādāto, tabakas dūmu 196 indīgo komponentu iedarbību uz savu organismu.

Secinājums: alkohols + tabaka = moderns un efektīvs cilvēka veselību graujošs līdzeklis (**genocīda ieroču komplekss**).

* * *

Pēc pataloganatomu sniegtās informācijas, pat „kulturālajiem dzērājiem” galvas smadzenes ir vienās rētās, saaugumos, asins izplūdos un mazākas par normālām – nedzērāja smadzenēm. Apskatot „īsto dzērāju” smadzenes, pataloganatomus pārsteidz nevis tas, ka smadzenes ir tikai dūres lielumā, vienās rētās un saaugumos, bet gan tas, kā cilvēks ar tādām smadzenēm vispār bijis spējīgs vēl kādu laiku dzīvot.

Alkohols ir pats spēcīgākais līdzeklis, lai cilvēkiem atņemtu saprātu un pārvērstu tos divkājainos darba lopos. Tas virsvadību konceptuālai varai arī bija vajadzīgs tautas pakļaušanai un viņu pakalpiņiem – mūsu „bāleliņiem”, sava „biznesa” virzīšanai, jo nauda nesmird ne pēc alus, ne degvīna, ne tabakas dūmiem...

Bet mēs tikai plātam rokas, brīnāmies un nekādi nevaram saprast to, kas notiek ar valsti un mums pašiem. Brīnāmies kāpēc esam tādi kā esam, kāpēc esam tur kur esam un kāpēc esam tādā stāvoklī kā esam... Nekādi nevaram to visu saprast, **bet vai tas vispār ir iespējams – ar tādām smadzenēm?**

Sekss un telegonija

Mazliet par kādu pavisam ikdienišķu, gandrīz katrā TV raidījumā dzirdētu un glancētā žurnālā lasāmu vārdu „sekss”. **Kas tad īsti ir „sekss”?** Daudzi, izdzirdot šādu jautājumu, noteikti pasmaidīs...

Bet kā jums patīk šāda (*varbūt šokējoša*) atbilde: **«Lūk, žogmalē „mīlējas” divi suņi – tas ir 100% sekss tā vistīrākajā izpausmē, veidā un vietā!»** No savstarpējām augstākām jūtām, no patiesas mīlestības šajā „seksā” nav ne smakas. Tāpat kā divkājainiem „dzīvniekiem” – cilvēkiem no „pirktā”, „brīvā”, „drošā”, u.c. „seksa”.

Pie mums, konceptuālās varas pakalpiņu nopirktajos televīzijas kanālos un „brīvajā presē”, arī cilvēku dzimumu attiecības, zēna un meitenes attiecības, vīrieša un sievietes attiecības cenšas nonivelēt un pielīdzināt šādam „suņu seksam”. Ar savas tautas mentalitāti un senču tradīcijām saikni zaudējušie cilvēki (*un jo sevišķi – narkotiku pārņemtā jaunatne*) ar sajūsmu uzņem šos „demokrātiskās” brīvības un visatļautības sludinājumus. Aug un veidojas jaunā paaudze, kurā sieviete ir tikai „gaļas gabals” (*kā teikts «Talmūdā»*), tikai fiziskas iekāres objekts vienai naktij (*labākajā gadījumā*), vai dažām minūtēm pavārtē (*slīktākajā gadījumā*).

Kādas ir šī informatīvi-bioloģiskā ieroča – seksa propagandas iedarbības sekas? Postošākas, nekā vispār iespējams iedomāties. Tikai viens aspekts – pēc „demokrātijas” ieviešanas, saslimšana ar sifilisu pieaugušo vidū palielinājusies 40-56 reizes, bet pusaudžu vidū līdz pat 600 reizēm! Tiešām – efektīvs genocīda ierocis!

* * *

Telegonija ir zinātne, kura pagājušā gadsimta divdesmitajos gados radās visai savādos apstākļos. Tolaik tika veikti zinātniskie eksperimenti, lai savā starpā sakrustotu dažādus dzīvniekus. Piemētam, sakrustojot ķēvi (*zirgu*) ar ēzeli radās mūlis (*zirgēzelis*). Bet sakrustojot ķēvi ar zebri, nekas neiznāca – ķēvei nebija pēcnācēju un eksperimentētāji atmeta šai iecerei ar roku. Bet kad pēc gada šo ķēvi aplecināja ar ēzeli, tai piedzima strīpains kumeliņš. Tas zinātniekos izraisīja šoku! Kā tas var būt, jo krustojot ar zebri taču pēcnācēju nebija, bet tagad, sakrustojot viņu ar normālu zirgu – piedzima kumeliņš, kuram ir zebrai raksturīgās svītras. Izpētot šo problēmu visās detaļās noskaidrojās, ka jebkurš pirmais vīriešu kārtas pārstāvis, kurš sakopojas ar mātīti (*pat neapaugļojot viņu*) ģenētiski „iezīmē” visas viņas olšūnas. Tas pats notiek arī ar nākošajiem „seksuālajiem” kontaktiem – katrs tēviņš atstāj uz visām mātītes olšūnām „savu pirkstu nospiedumu”.

Nedrīkstam aizmirst, ka meitenei jau piedzimstot ir visas viņas olšūnas (*pilns „komplekts”, jo olšūnu skaits viņas dzīves laikā nepalielinās*). Gadiem ejot olšūnas attīstās un sasniedzot dzimumbriedumu, pa vienai tiek padotas apaugļošanai – pēdējam impulsam iespējamā bērna radīšanai. Bet arī visas pārējās olšūnas ir „kaujas gatavībā” un visā pilnībā izbauda gan tabakas un alkohola, gan citu narkotisko vielu iedarbību, gan „brīvā seksa” baudas sekas. Ne jau velti konceptuālā vara (*protams, ar savu „vietvalžu” aktīvu līdzdalību*) tik aktīvi reklamē un atbalsta šīs „cilvēka tiesības” – izlaidību, visatļautību, perversumu, narkomāniju un vēl daudzus citus ģenētiskos genocīda ieročus. Tādā veidā, nesasmērējot „sava mundiera godu” – bez jebkādas karadarbības (*kura prasa ievērojamus izdevumus*) un tiešas savas līdzdalības cilvēku iznīcināšanā, tiek panākts gluži tas pats un pat vairāk – cilvēki masveidā iet bojā un katra nākošā paaudze kļūst arvien vārgāka, slimīgāka, pilnvērtīgi dzīvot nespējīgāka.

Ar tiešu kara darbību šāds efekts, kas skar arī nākošo paaudžu dzīvotspēju, ir visai grūti panākams.

(Un pie tam uz šo „cilvēka tiesību” un „demokrātisko brīvību” ieviešanas rēķina var gluži labi nopelnīt, jo jau no zīdaiņa vecuma „matricā” audzētais un laika gaitā nozombētais jaunais cilvēks visas šīs genocīda ieroča komponentes iegādājas par savu naudu un „saldajā ēdienā” vēl saņem „brīvo seksu”. Slava „demokrātiskajām brīvībām”!)

Ne jau velti Dievs radīja meiteni (*potenciālo sievieti*) ar „nevainības zīmogu”! Ne jau velti mūsu senči un arī vēl šodien daudzas pasaules tautas, kuru nacionālo pašapziņu un genofondu nav sadragājušas narkotizētās demokrātijas sērga, svēti sargā meitenes un sievietes godu. Jo **viņi, vēloties saglabāt savu TAUTU**, rūpējas par savas „sugas” tīrību. Viņi jau no meitenes pirmajām dzīves dienām domā par tās bērniem, jo **tas ir VIENĪGAIS ceļš kā saglabāt SAVU tautu.**

Cik gan naivi ir tie mūsdienu jaunekļi, kas apprecot meiteni (*kura izbaudījusi „brīvo seksu”*) cer nākotnē audzināt SAVUS bērnus. Tie ne tuvu nebūs laulātā pāra bērni, bet gan īsts „promenādes maisījums” – „kolhoza” bērni, ar visām no tā izrietošām sekām – sākot no ārējā izskata un beidzot ar rakstura īpašībām, iedzimtajām

slimībām, psihiskajām novirzēm, utt.. Protams, daudz kas atkarīgs arī no audzināšanas ģimenē, bet „fundameta kokteilis” nebūs izdzēšams...

Lūk, kas ir telegonijas zinātne, kuru nekavējoties aizliedza popularizēt un kuru arī šodien nemāca nevienā mācību iestādē. Ceru, ka nevienam neradīsies jautājums: „Kāpēc?” Vienīgie, kas joprojām izmanto šīs zinātnes atklātās likumsakarības ir suņu audzētāji, kuri specializējušies tīršķirnes suņu audzēšanā. Ja šķirnes kuče „pamīlēsies” ar kādu sētas kranci, tad viņas liktenis ir izlemts – viņa nekavējoties tiks izbrāķēta, jo viņai vairs nekad nebūs tīršķirnes kucēnu.

Lasot iepriekš minēto, daudziem radīsies jautājums: „**Bet kā tad šinī ziņā sastāv ar zēniem, puīšiem, vīriešiem?**” Tīri bioloģiskā ziņā atšķirīgi – sēklinieki pastāvīgi izstrādā jaunus spermatozoīdus. Bet, lai varētu ar pietiekoši lielu drošības sajūtu radīt no tabakas, alkohola indes iedarbības brīvus bērnus, nepieciešams **vismaz trīs mēnešu periods**, kurā 100 % netiks ne smēķēts, ne lietots alkohols. Citu narkotisko vielu iedarbības periods ir daudzkārt lielāks un smagākos gadījumos var būt pat visa mūža garumā.

Vai kāds no tik dedzīgajiem mūsu senču „tradīciju” ievērotājiem šodien vispār var cerēt atrast un apprecēt nevainīgu meiteni? Vai nedzērāju un nesmēķētāju puisi (*meiteni*)? Jo katrā otrajā kinofilmā un „realitātes šovā” neatlaidīgi tiek apgalvots, ka jau **14 gadu vecai meitenei ir KAUNS būt nevainīgai**. Arī puīšiem līdz kāzām noteikti ir „jāiztrakojas” – eksistējot taču „drošais sekss”! Un visas meitenes ir „dabūjamas”! Viņas pašas taču tik ļoti ilgojoties pēc „sekса” ar jebkuru, kurš izmaksā kokteili! Un, sekojot „tradīcijai”, arī kāzas nav iedomājamas bez kārtīgas piedzeršanās „uz jaunlaulāto veselību” un šampanieša glāzes (*labākajā gadījumā*) jaunlaulātajiem – „uz savu bērnu veselību”?

* * *

Fragments no V. Jefimova lekcijas:

„Apmeklējot Šveici un tiekoties ar kādu no augstākajiem priesteriem, uzdevu viņam jautājumu:

- *Jūs ziniet praktiski visu, ziniet gan valstu, gan cilvēku globālo vadību. Vai tiešām jums nekad nav radusies vēlme, kaut vai personīgo ambīciju apmierināšanai, kādreiz uzstāties televīzijā un pastāstīt cilvēkiem, ka viņi neko nesaprot no dzīves, ka pastāv tāda augstāku zināšanu sistēma? Tā jums taču būtu iespēja paspīdēt ar savām zināšanām. Un tas taču nav mazsvarīgi!*
- **Vai jums mājās ir suns?**
- *Jā, ir gan.*
- **Vai jums kādreiz ir radusies vēlme sava suņa priekšā paspīdēt ar savām zināšanām un izskatīties ļoti gudram?**
- *Ne, nav radusies.*
- **Lūk, mums arī tāda vēlme nav radusies.**
- *Bet kā tad ar kariem un miljoniem cilvēku iznīcināšanu?*
- **Kad jūs vediet govus vai bullīšus uz kautuvi, vai jūs ko jūtat?**
- *Jā, protams, žēl, bet tā jau dzīve ir iekārtota.*
- **Jā, tāda ir dzīve, savādāk nav iespējams, tāds ir mūsu algoritms.”**

* * *

Lūk, kāds ir viņu pasaules uzskats. Ko tas liecina?

Tikai to, ka viņi pārējos cilvēkus uzskata par zemākām būtnēm.

Ir viņi, kuriem atļauts viss un **ir cita** – zemāku dzīvnieku masa.

Bet varbūt turpmāk nesagādāsim viņiem šo prieku?

=====

Sērijā «ASTONKĀJIS» izmantota tikai niecīga daļa informācijas no sekojošiem avotiem:

- * *Viktors Jefimovs* -- Lekcija „Federālā Drošības Dienesta” (УФСБ) darbiniekiem, 2003. g.;
- * *Vladimirs Ždanovs* -- Lekcija Permā, 2008. g.;
- * *Konstantins Petrovs* -- Lekcija «Genocīda ieroči», 2005. g.;
- * *Nikolajs Senčenko* – «Iznīcināšanas sabiedrība – „demokrātisko reformu” stratēģiskā perspektīva», 2004.;
- * *Vladimirs Istarhovs* – «Krievu dievu sitiens» – 4. izdevums, 2007. g.;
- * «*Projekts Krievija*» 3. grāmata, 2008. g.;
- * *un vairākiem citiem avotiem, kuros teiktais saskan vai ir tuvs manam viedoklim;*
- * *plus – daži subjektīvi iestarpinājumi, kurus varat neņemt vērā...*

No krievu valodas atstāstot tulkojis **Juris P.**
2009. gada jūnijs